

ZA VSEBINSKO PRILAGAJANJE NOVEGA STATUTA SZDL

Proti koncu tega meseca, zlasti pa v septembru in naslednjih mesecih do konca leta čakajo organizacije Socialistične zveze delovnega ljudstva Južne Slovenije, naloge. Novi statut, ki ga je sprejel V. kongres Socialistične zveze delovnega ljudstva Južne Slovenije, nalaga krajevnim in seveda tudi občinskim organizacijam vrsto novih nalog, ki jih ne gre v tolikšni meri jemati kot organizacijske spremembe, bolj kot napotke, ki naj prinesejo v delo najbolj množične politične organizacije vrsto vsebinskih sprememb in s tem pogoje za njihovo še boljše uveljavljanje.

O izvajanju kongresnih zaključkov in o prilagajanju statutarne spremembe v delo in izpolnjevanje krajevnih organizacij Socialistične zveze je bilo precej govora že na pokongresnih konferencah občinskih odborov SZDL. Vendar so minule konference pri občinskih organizacijah v glavnem nakazale pot, po kateri naj krenejo krajevnice organizacije, da bi v največji meri in kar najboljše osvojile kongresne zaključke.

Kakor kongres, tako so tudi zaključki pokongresnih konferenc občinskih odborov SZDL vzbudili veliko zanimanja in debat pri članih. Vodstva občinskih odborov SZDL so storila prav, da v svojih sklepih niso dajala receptov in nobenih šablon za izvajanje statutarne spremembe. Odločitev o tem so prepustila krajevnim organizacijam. To je bilo prav, saj le-te najbolj vedo in občutijo, kam in na kakšen način morajo usmeriti svoje delo, da bi izpolnile naloge, ki jih je nakazal V. kongres SZDL Jugoslavije.

Ni naključje, da so v odborih krajevnih organizacij, kjer so že imeli sestanke po občinskih pokongresnih konferencah, največ govorili o delu in ustanavljanju podružnic in sekcij. Na nekaterih področjih, kot zlasti v žalski občini, pa deloma tudi v celjski itd., so že podani prvi predlogi o delu te ali one sekcije, o formiranju ene ali druge podružnice. Najdaleje so pri tem prišli v žalski občini, nekateri lepe uspehe pa so dosegli tudi v celjski (organizacija SZDL v stanovanjski skupnosti Center in Gaberje). Navzlic tem ugotovitvam pa so že prve razprave opozorile na to, da sekcije pri krajevnih organizacijah ne smejo postati operativna telesa za izvajanje določenih nalog, zlasti ne komunalnega značaja. Ne, če bi sekcije postale to, potem bi zgrešile svoj cilj mobilizatorja, usmerjevalca in spodbudnika za reševanje vseh problemov, skratka, zgrešile bi cilj, ki ga imajo kot politične organizacije. Konkretno izvajanje nalog komunalne in slične vsebine je stvar krajevnih odborov.

Kakor o delu sekcij, tako so prve razprave močno razčistile tudi vprašanje o ustanavljanju in vlogi podružnic pri krajevnih organizacijah SZDL. Kot vse kaže, in tako je tudi prav, bodo podružnice — ponekod, kot v celjski občini, se je pojavilo tudi ime po-

verjeništvu, kar pa ni bistveno — ustanavljale le organizacije, ki zajemajo večje število članov, oziroma, ki zajemajo večja teritorialna območja. Menda so si bili v razpravi o formiranju podružnic edini prav vsi v tem, da tokrat ne gre za oživiljanje osnovnih organizacij, temveč edinole za delo tako imenovanih pomožnih organov krajevnih organizacij SZDL, ki naj na svojem območju pobirajo članarino, vodijo evidenco članstva, obveščajo o sestankih itd.

Prve razprave o prilagajanju statutarne spremembe so tu in tam opozorile še na potrebo po teritorialnih spremembah krajevnih organizacij SZDL in na njihovo vsklajevanje z območji krajevnih odborov oziroma stanovanjskih skupnosti. Kot v vseh ostalih, tako bodo morale tudi o teh vprašanjih izreči zadnjo besedo le krajevnice organizacije SZDL.

Naslednje vprašanje, ki prav tako sili v ospredje v času živahnije politične dejavnosti, pa je vprašanje prostorov, v katerih bi delale in imele svoje pisarne krajevnice organizacije. Tudi to je naloga, ki jo bo treba rešiti v najkrajšem času.

To je le nekaj nalog, s katerimi se bodo spoprijele krajevnice organizacije SZDL in katere bodo morale rešiti še v letošnjem letu. mb

Sprejem v mladinsko organizacijo v „Metki“

V soboto so v tovarni »Metka« sprejeli v mladinsko organizacijo 49 novih članov. Slavnostni sprejem, ki mu je prisostvoval tudi predsednik OLO Celje tov. Riko Jerman, nadalje predsednik politično-ideološke komisije občinskega komiteja ZKS Celje tovariš Marjan Ravnikar, predstavnik občinskega komiteja LMS Celje in mladina GIP »Ingrad«, je bil v dvorani »Ingrada«. Zal, da na sprejemu, ki je za mladino velik dogodek ni bilo predstavnikov

podjetja in organizacij v podjetju in da je mladino pozdravil ter ji čestital le predsednik sindikalne organizacije.

Ob tej priliki so predlagali tudi dve mladinki za sprejem v Zvezo komunistov, nato pa so mladini čestitali in ji zaželeli še večjih uspehov tudi vsi gostje.

Mladina mehanične tkalnice »Metka« sodi med najdelavnejšo v celjski občini in šteje zdaj 250 članov. V naslednjem letu pa bodo to število še povečali.

Frankolovo z okolico ima vse možnosti za razvoj turizma

TU USPEŠNO DELUJE ENO NAJBOLJ PRIZADEVNIH TURISTIČNIH DRUŠTEV V CELJSKEM OKRAJU

Frankolovo s svojo bližnjo okolico pritegne vsakogar, ki pogleda skozi okno drvečega avtomobila, če se pelje tod mimo. Nehote se zazre v prirodne lepote tega področja, ki doslej v turističnem pogledu ni dobilo tistega priznanja, ki bi mu pripadalo. To področje ima vse možnosti za razvoj turizma.

Zares lep je ta svet. Nedaleč od Frankolovega leži prijazna hribovska vasica Črešnjice, ki je obdana z vinogradi in od koder je lep razgled daleč naokrog tja do Celja. Na drugi strani se razprostira Konjiška gora, vmes ob

nih društev v celjskem okraju. To društvo, ki ga vodi Bogdan Šnabl, je v nekaj letih s pešico prizadevnih članov že mnogo storilo, da je Frankolovo z okolico vedno bolj privlačno za domače turiste.

romantični soteski, po kateri se vije cesta proti Konjicam, so uredili park, nekaj dalje proti Strančam pa je manjši bazen, v katerem se osveži marsikateri poletnik, ki se v poletnih mesecih pelje skozi Frankolovo.

Frankolovo pa je znano tudi po tem, da v njem uspešno deluje eno najbolj prizadevnih turističnih društev v celjskem okraju.

ZIVAHNA GRADBENA DEJAVNOST

V Velenju je močno razgibana gradbena dejavnost. Tako med drugim dograjujejo kulturni dom, ki bo med najlepšimi stavbami v Velenju. Te dni so pričeli pri osnovni šoli graditi dva deseterčka in stanovanjski blok s 27 stanovanji. Pri otroškem vrtcu bodo gradili tri deseterčke.

Prav vsled teh okolnosti je bila zadnja seja Sveta za turizem in gostinstvo celjske občine na Frankolovem. Člani sveta so si najprej ogledali zgodovinske in turistične znamenitosti tega kraja in obiskali Črešnjice. Med drugim so na seji razpravljali s predstavniki tamkajšnjega Turističnega društva tudi o perspektivnem programu razvoja turizma na Frankolovem in Črešnjicah.

Ne samo, da so prizadevni člani Turističnega društva doslej dosegli lepe uspehe pri svojem delu, še bolj vzpodbudno je to, da imajo tudi lepe načrte za razvoj turizma, ki jih bodo postopoma, iz leta v leto skušali tudi uresničiti. Predvsem nameravajo obnoviti, modernizirati in razširiti gostišča. Sem sodi tudi ureditev gostilniških vrtov ter nakup vseh sodobnih pripomočkov, ki so za hitro

Zeleni ples se je začel

Te dni je v Savinjski dolini završčalo. Kot v panju ob lepem vremenu. Sem in tja, zjutraj in zvečer — do hmeljišč. Tisoči so za naslednjih štirinajst dni priromali v Savinjsko dolino. Skoraj petdeset tisoč rok bo potrebno, da bo ves hmelj obran. Toliko pridnih rok je v Savinjski dolini te dni tudi zbrano.

In kako so letos izgledi s hmeljem, s prodajo in kako gre od rok obiranje pa še nekatere novosti, ki jih lani še nismo poznali, a so bile potrebne.

Bolj ko se je bližala sezona hmelja h kraju, bolj mirno so hmeljarji spali. Zadnje deževje,

ki ga sicer ljudje obsojajo, saj je pokvarilo poletje, je hmeljarjem prišlo prav. Padavine so namreč omogočile, da so agrotehnični ukrepi (gnojenje in obdelava) bili še bolj učinkoviti. Tako Savinjski letos pričakujejo dobro letino. To velja tudi za ostale kraje, kjer imajo hmeljeve nasade. Pri delek sicer ne bo rekorden kot lani, pač pa računajo na bistveno boljše kvalitete, kar je ob sedanjih konkurencah na svetovnem tržišču s hmeljem še bolj pomembno.

Priprave za obirno sezono so potekale po natanko začrtanem programu. V zadnjih štirinajstih dneh so imeli enako veliko dela hmeljarji in kmetijski strokovnjaki. V Savinjski dolini namreč že nekaj let sem uveljavljajo načelo, da morajo izkušnje iz preteklega leta biti najboljše šola za naslednjo sezono. Zato tudi ni čudno, če so bili zbori hmeljarjev tako živahni. Na njih so obravnavali vse probleme in novosti, ki jih bi kazalo uvesti in ki jih bodo uvedli letos.

Tako so že pred obirno sezono oskrbeli proizvajalce z zadostnim številom obiralcev. Ta akcija pred sezono in nezanašanje na samoiniciativo obiralcev je bila spriko lanskoletnih izkušenj nujna. Ta-

ko je kljub nekaterim neugodnostim (za obiralce hmelja letos ni popusta na železnici) prišlo v Savinjsko dolino preko dvajset tisoč obiralcev. To število pa bo po oceni strokovnjakov zadostovalo, da bo hmelj pravočasno obran.

Letos so se hmeljarji tudi dokončno zmenili, da bodo upoštevali navodilo o merjenju obrabnega hmelja. Merili bodo v posebnih pločevinastih »škafih« in sicer brezpogojno brez vrha. Nekateri hmeljarji so temu sicer na zborih hmeljarjev ugovarjali, češ da se že od nekdaj pri merjenju hmelja upošteva tudi vrh škafa, vendar je na vseh zborih prevladalo mnenje, da je najbolj pametno, pravilno in pravično, če se opusti vrh, ki je bil vsa leta nazaj povod za neštete kritike in negodovanja obiralcev. Čisti posli pa so tudi v hmeljarstvu najboljši posli.

Letos bodo obiralci dobili za »škaf« nabranega hmelja 55 dinarjev, če bodo pri hmeljarju tudi na hrani pa 45 dinarjev.

Zanimiva je tudi pobuda nekaterih proizvajalcev, ki so ponudili, da bodo obiralcem delno nadoknadili razliko med prejšnjim popustom na železnici in polno ceno za vozovnico. Vendar pa je to odvisno od dobre volje proizvajalcev.

Zeleni ples v Savinjski dolini bo trajal dobra dva tedna. Skozi to obdobje se bo tam še marsikaj pripetilo. Marsikateri hmeljar bo nad svojimi uspehi presenečen, drugi pa tudi — neugodno. Odvisno od tega seveda kako je hmeljaril čez leto.

CELJANI na olimpijskih igrah

Jugoslovanski olimpijski komite je konec preteklega tedna sporočil, da bo Jugoslavijo zastopalo na sedemnajstih olimpijskih igrah 126 športnikov, ki bodo nastopili v štirinajstih panogah. Najštevilnejše bodo na rimski Olimpiadi zastopani atleti in sicer kar 22. Razveseljiva je ugotovitev, da je med njimi kar pet članov AD Kladivarja in to: Stanko Loriger (110 metrov čez zapreke), Roman Lešek (skok ob palici), Jože Brodnik in Miro Kolnik (deseterboj) ter Olga Sikovec-Luncer (100 in 200 metrov). Mimo tega se bo Olimpiade kot atletski trener udeležil še Fedor Gradišnik.

Ostala dva kandidata, ki pa žal nista izpolnila norme, Ančka Slamnšek-Gradišnikova in Simo Vazič, bosta navzlic temu odpotovala v Rim, toda ne kot aktivna udeleženca, temveč kot gledalca. Razen njiju bo AD Kladivar poslal na letošnjo največjo športno

prireditve na svetu še nekaj svojih najbolj zaslužnih delavcev in tekmovalcev.

Olga Sikovec-Luncer

VREME

za čas od 18. do 28. avgusta
Približno do 26. bo pretežno lepo in toplo poletno vreme, le včasih možne manjše krajevne padavine. Okrog 27. padavine z ohladjitvijo.

»MESEC TEHNIKE«

Deveti plenum Zveze inženirjev in tehnikov LRS je sprejel pobudo za organiziranje posvetovanja o tehnični besedi in razstavo tehničnega tiska pod naslovom »Mesec tehnike«, ki bo letos v jeseni. Ta manifestacija bo imela republiški značaj, njen namen pa bo popularizirati tehniko in jo bolj približati ljudem.

Organizacijo »Meseca tehnike« bo prevzela Zveza inženirjev in tehnikov LRS s strokovnimi in terenskimi organizacijami inženirjev in tehnikov. Pri tej manifestaciji pa bo sodeloval tudi Glavni odbor Ljudske tehnike Slovenije s svojimi organizacijami in Centralno tehnično knjižnico.

Namen »Meseca tehnike« bo tudi popularizacija gradnje Doma tehnike. V ta namen se bo stekal tudi ves čisti dobiček od vseh prireditvev »Meseca tehnike«.

Novo poslopje

(INTERVJU Z UPRAVNIKOM ZAVODA,
TOV. RADOSLAVOM JONAKOM)

Okrajni zavod za rehabilitacijo invalidov v Celju je bil ustanovljen leta 1957. V splošni bolnišnici, v začasnih upravnih prostorih zavoda, smo obiskali upravnika, tovarša Radoslava Jonaka in ga prosili za kratek intervju.

Zavod za rehabilitacijo je bil ustanovljen pred tremi leti. Ali nam lahko orisete razvoj dejavnosti zavoda od ustanovitve do danes?

Zavod so ustanovili na pobudo sveta za zdravstvo in socialno politiko LRS z nalogo, da skrbijo za profesionalno rehabilitacijo invalidov, za adaptacijo delovnih mest in socialno rehabilitacijo ter za profesionalno orientacijo s praktičnim tehnološkim in psihološkim testiranjem. Prvotno je bil zavod namenjen profesionalni rehabilitaciji vseh vrst invalidov, torej tudi vojaških, delovnih in civilnih. Takoj po ustanovitvi je nastopila vrsta problemov in težav. Sprva majhne poslovne kapacitete zavoda splošno ni mogel zadovoljiti vseh potreb. Isti problem se je pojavil tudi v letih 1958 in 1959, ko se je prijavilo skupaj 1224 invalidov. Največje težave smo imeli pri poslovanju z gospodarskimi organizacijami. Služba rehabilitacije in zaposlitve invalidov je bila nestrokovna in je skrbel predvsem za to, da usposobi za delo čim več invalidov, ne glede na to, ali so bili za delo dejansko sposobni ali ne. Zaradi tega so gospodarske organizacije v preteklosti utrpeli precejšnjo škodo, ker se je v mnogih podjetjih nakopičilo veliko neproduktivne delovne sile. Sodobna rehabilitacija ne more iti po tej poti. Invalida ne rehabilitiramo samo zato, da bi mu socialno pomagali, ampak predvsem zato, da je ekonomsko rentabilen. Potrebna je bila torej stalna in sistematična propaganda, ali bolje vzgoja vodilnih uslužbencev in organov s predavanji, filmi itd. V okviru zavoda smo organizirali poseben strokovni svet, ki rešuje vsak primer posebej. Nujno potrebna je bila razmejitev dela med vsemi institucijami, ki se ukvarjajo z rehabilitacijo in zaposlitvijo invalidov, ker je bil obseg dela v prvotnem konceptu tako obsežen, da je bila kvaliteta dela resno ogrožena.

Namen profesionalne rehabilitacije je popolna ali vsaj delna obnovitev delovne sposobnosti invalida. Kakšna je metoda tega dela in kakšne so perspektive pri zaposlitvi rehabilitirancev v podjetjih?

Rehabilitacija invalida je kompleksni problem številnih momentov. Zato profesionalne reha-

bilitacije, ki naj invalidu omogoči — v kolikor to dopuščajo objektivni momenti — samostojno preživljanje, ni mogoče jemati kot vprašanja zase, namreč zgolj iz vidika fizičnega usposabljanja za novi poklic. Profesionalna rehabilitacija je le člen v kompleksnem procesu rehabilitacije celotne osebnosti invalida. Pri rehabilitaciji in zaposlitvi je izredno važnosti pravilna izbira bodočega poklica in delovnega mesta. Površina in slaba izbira ne vpliva kvarno samo na rehabilitacijski proces, marveč škoduje tudi gospodarskim organizacijam. Zato je potrebno ugotoviti preostale psihofizične sposobnosti invalida in jih vskladiti z zahtevami določenega delovnega mesta, oziroma poklica.

Perspektive za zaposlovanje invalidov v gospodarskih organizacijah so dobre. Z analizo in ocenom delovnih mest so komisije pri gospodarskih organizacijah in pri občinskih ljudskih odborih ugotovile, da obstaja še vrsto možnosti za vključevanje invalidov v proizvodnjo. Naša naloga pa je, da preprečimo gospodarske organizacije, da zaposlitev invalidov ne pomeni zaposlitve neproduktivne in nestrokovne delovne sile, marveč, da je lahko rehabilitiranec enakovreden produktiven član delovnega kolektiva.

Letos pričnete z gradnjo novega poslopja v Ipavčevi ulici?

Okrajnega zavoda za rehabilitacijo invalidov v Celju

Da, z gradnjo težko pričakovane novega poslopja. Ne poznam nobene druge zavoda za rehabilitacijo, niti ortopedskih delavnic v naši državi, kjer bi se delalo v tako težkih okoliščinah, kakor smo delali doslej pri nas.

Finančna sredstva so zbrana, glavni projekti pred revizijo, izvajalec angažiran, lokacija ob Ipavčevi ulici odobrena. Združena dejavnost Zavoda pod streho enega poslopja od sprejema invalida, preko obdelave za profesionalno rehabilitacijo, do izdelave ortopedskih pripomočkov, zagotavlja večji uspeh in kvaliteto rehabilitacije.

Obseg dejavnosti Zavoda po številu zajetih invalidov se sicer s tem ne bo povečal, znatno pa bomo dvignili kvaliteto dela.

-B-

Razpisna komisija pri Okrajni obrtni zbornici Celje razpisuje delovno mesto

referenca

v oddelku za strokovne kadre in šolstvo

Pogoj: srednješolska izobrazba in obvladanje strojepisja. Prošnjo s podatki o strokovni izobrazbi in dosedanjih zaposlitvah je vložiti pri Okrajni obrtni zbornici Celje do 30. septembra 1960.

V zadnjem tednu po domovini

Petek, 12. avgusta
V ZALOŽBI BEOGRAJSKE »KULTURE« je izšla razprava Edvarda Kardelja »Socializem in vojna«. V knjigi avtor mirno in dokumentirano razglablja o kitajski ideologiji, o kitajski kritiki na politiko kooptacije itd. Te dni bo v Cankarjevi založbi tudi izšel slovenski prevod te knjige, ki je vzbudila veliko zanimanja ne le pri nas, temveč tudi v svetu.

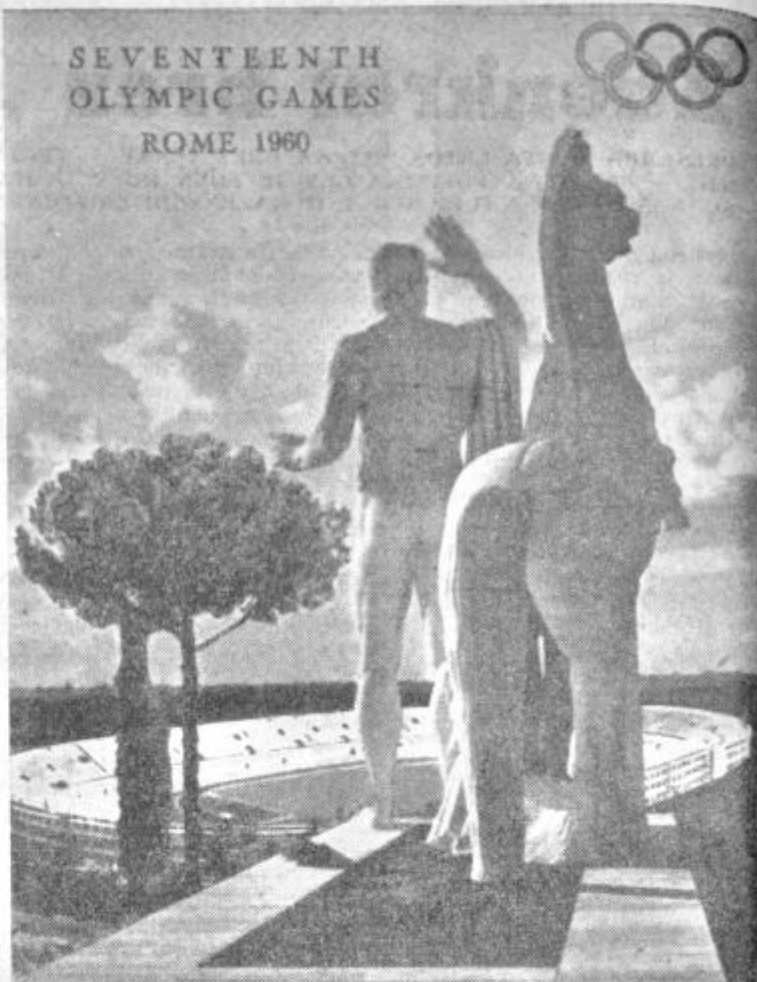
Sobota, 13. avgusta
GLAVNA CENTRALA Narodne banke Jugoslavije je izdala navodila o načinu in pogojih prodajanja tujih plačilnih sredstev zasebnim osebam.

Nedelja, 14. avgusta
NA LJUBELJU so bile tradicionalne osme mednarodne gorske hitrostne dirke, ki so privabile več kot 17.000 gledalcev ter številne domače in tuje dirkače s treh celin. Na dirki je avstrijski vozač Alfred Pruckner postavil na motorju BSA Gold Star nov absolutni rekord proge v času 4:30.0.

Ponedeljek, 15. avgusta
PREDSEDNIK REPUBLIKE TITO S SOPROGO in spremstvom, v katerem so bili še Aleksander Ranković, Ivan Krajačić in drugi, je obiskal Novi Vinodol, kjer se je med drugim zanimal za razvoj tamkajšnje občine.

Torek, 16. avgusta
PO ODREDBI sekretarja za državno obrambo bodo letos v šole rezervnih oficirjev JLA sprejeli tudi več mladih visokozavoljanih in kvalificiranih deincev.

Sreda, 17. avgusta
V REŠKI LADJEDELNICI »5. MAJ« so splovili tanker »Petar Zoranić«. Dolg je 192 m in ima 25.400 bruto registrskih ton. To je največja jugoslovanska ladja.

Začetek in konec rimske Olimpiade

Petindvajsetega avgusta se bodo v Rimu začele olimpijske igre. Za otvoritev so predvidene velike svečanosti. Pred dnevi so v svetilišču boga Zeusa v Olimpiji, v Grčiji, prižgali olimpijsko baklo, ki jo bodo tekači štafete prinesli v Rim. Iz Grčije so krenili na pot enajstega avgusta. Če bo šlo vse po sreči, jo bo prinesel rimski atlet Peris v trenutku slavnostne otvoritve iger na glavnem olimpijskem stadionu, kjer bo tudi prižgal olimpijski ogenj. Olimpijski veteran Consolini pa bo prebral olimpijsko prisego. Nato bo župan mesta Melbourne,

kjer je bila olimpiada 1956. leta, prebral olimpijsko zastavo. Sledil bo spreved tekmovalcev. V znak bodo spustili šest tisoč golobov. S tem bo tudi dan znak, da so se začele sedemnajste moderne olimpijske igre.

Da bi držali gledalce v napetosti vse do konca, bodo začeli z atletskimi disciplinami, ki vzbujajo povsod največje zanimanje, šele šesti dan po otvoritvi. Maratonskemu teku bo sledil boks, waterpolo, rokoborba, dviganje uteži, jahanje, telovadba, nogomet itd.

Stopetdesetkrat bodo proglasi-

šeni zmagovalci stopali na oder in sprejemali olimpijske medalje — zlate, srebrne in bronaste.

Za dosežene uspehe tekmovalci ne bodo smeli prejemati drugih daril, kajti s tem bi izgubili status amaterja. Niti ne bodo smeli dovoliti, da jih zastoni ostriz športno navdušeni frizer. Občutljivi Italijani pa so si že izmislili, kako bodo obšli stroga pravila. Vsakega domačina, ki bo osvojil zlato medaljo, bo pričakal po en komponist, ki mu bo posvetil svojo novo simfonijo, nadalje kavarnar, ki mu bo rezerviral najboljši prostor in — filmska zvezda, ki mu bo ponudila svojo roko in ga povabila — v zakon.

Nadse svečan bo tudi zaključek olimpijskih iger. Nad prenapolnjeni stadion bo legla grobna tišina. Udeleženci bodo prikorakali na stadion s svojimi nacionalnimi zastavami na čelu. V množici praporov bo tokrat v sredini italijanska, na levi grška, na desni pa japonska zastava. Kajti naslednja Olimpiada — četrta leta — bo v glavnem mestu dežele vzhajajočega sonca — v Tokiu. Nato bo predsednik mednarodnega olimpijskega komiteja Avery Brundage razglasil naslednje igre z besedami: Kličem mladino vsega sveta v Tokio, da s nami slavi osemnajste modern olimpijske igre. Naj olimpijski ogenj sveti v blaginji vedno višjemu človeštvu.

Nato bo stopil naprej župan rimskega mesta, ki bo do naslednjih olimpijskih iger sprejel v varstvo olimpijsko zastavo. Med igranjem olimpijske himne jo bo nato odnesel s stadiona. Tekmovalci mu bodo sledili in ko bo zadnji stopal skozi vrata velikega stadiona, bodo ogenj, ki bo v čast olimpijskih iger gorel brez prestanka, ugasnili. Navadno se ostanejo gledalci nekaj časa na svojih sedežih in prostorih ter čakajo tiho in nemo, da se razkači poslednji dimček.

V. S.

ZADNJA DELA PRI MODERNIZACIJI CESTE VELENJE—CELJE

Ze več let si prebivalci žalske in šostanjske občine želijo, da bi asfaltirali že preostali del ceste, ki povezuje Šostanj in Velenje s Celjem in Zalcem. Kajti okoli 6 km cestišča čez Šentjanž je v zelo slabem stanju. Zato so se v šostanjski občini odločili, da bodo začeli z asfaltiranjem tega odseka. Cesto bodo trasirali na dosedanjih osnovi, le nekaj ovinkov bodo popravili. Ker je cesta republiškega značaja, pričakujejo, da bodo del stroškov nosila šostanjska in žalska podjetja, del pa tudi republiška uprava za ceste.

Proslave v počastitev 50-letnice Kmetijske šole v Šentjurju

Petdesetletnico prve slovenske kmetijske šole na Štajerskem — kmetijske šole v Šentjurju pri Celju — bodo počastili v nedeljo 11. septembra. Vendar to ne bo samo šolska proslava in praznik ljudi, ki so v njej delali in se izobraževali, temveč praznik cele šentjurske občine in širšega območja. Zato so tam sestavili tudi poseben odbor, ki skrbi za prireditve; za njegovega pokrovitelja pa so izbrali podpredsednika OLO Celje tovarša Mirana Cvenka.

Po sprejemu gostov se bo na praznični dan, 11. septembra, najprej razvila skozi Šentjur povorka, v kateri bodo prikazali kme-

tijsko dejavnost, uspehe, ki so jih dosegli, stroje in podobno. Zatem se bo začelo slavnostno zborovanje, nato pa bodo v šoli in na posestvu odprli razstavo. Najbolj zanimiva bo živinorejska razstava. Zraven tega bodo tudi kmetijske zadruge opozorile na svojo dejavnost in na uspehe, ki so jih dosegle v kooperativnih odnosih. Na razstavi bo seveda prikazan tudi razvoj in delo šole, ki praznuje svoj zlati jubilej. Razstava pa bo združila tudi nekatere druge proizvajalce in podjetja, tako Grudo, Agrotehniko in Slovenijsko iz Ljubljane, celjsko Cinkarno, tovarni v Rušah in Račah itd.

Popoldanski spored prireditev bodo izpopolnile konjske dirke, razen tega pa pripravljajo tudi ljudsko rajanje.

—mb

POGLED PO SVETU

Zelo znana in splošno priznana je znanstvena ugotovitev, da je politika zgoščen izraz ekonomike, celo taki, ki jim ni do marksizma, mimo te preproste, a trdne resnice ne morejo. Ker ta velja, je razumljivo, da se današnja svetovna politika zelo izrazito kaže v svojih osnovnih potezah tudi v vprašanju javnega kreditiranja oziroma pomoči nerazvitim državam. Večkrat smo v tedenskih pregledih opozorili na velikanke kredite, ki jih je prejela Indija, in to od ZDA in od SZ in razne druge manj razvite države. Kot velika sila v kreditiranju nastopa že več let Zahodna Nemčija, nastopata Indija in Japonska, torej tri v zadnji vojni premagane države. ZDA in Velika Britanija vsako leto zvišujeta ta sredstva pod naslovom, da so potrebna za izvoz opreme v nerazvite države.

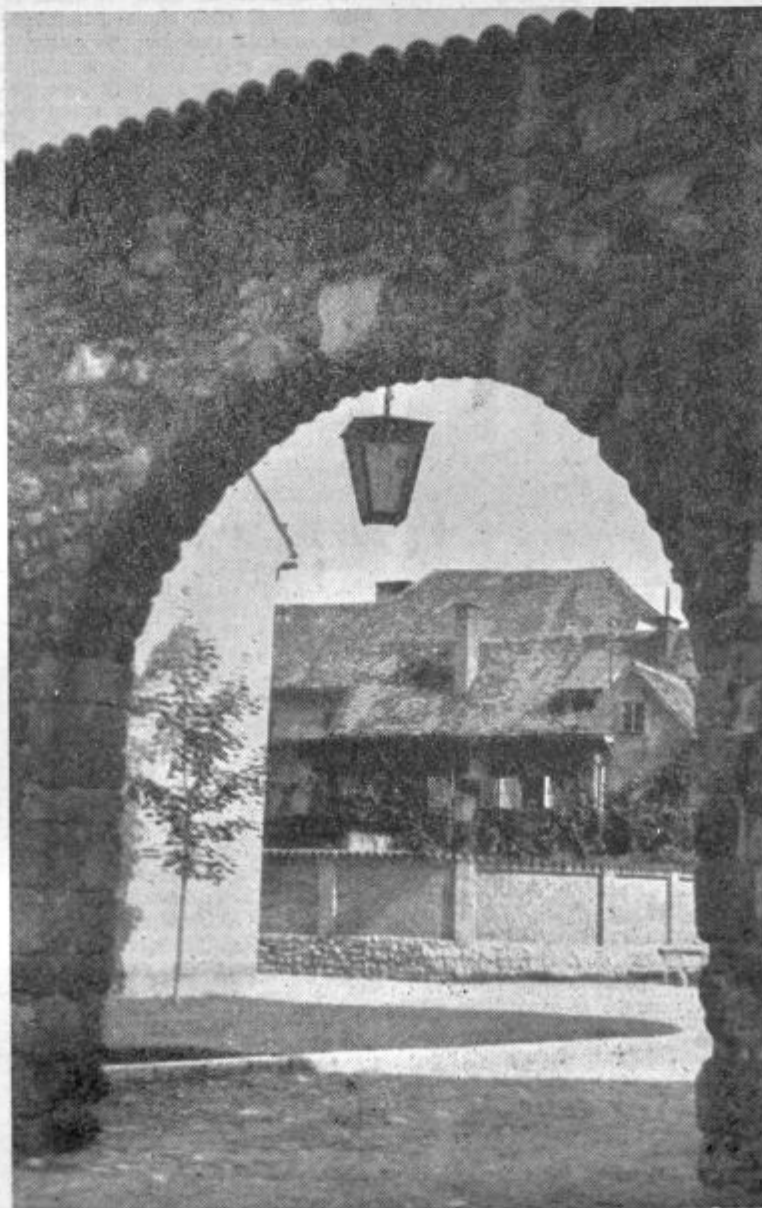
Značilno za sredstva je to, da zanje poskrbi država in ne privatni kapital. Začelo se je to že pred tridesetimi leti v času velike svetovne krize, ko je med drugim tudi zastalo odplačevanje mednarodnih dolgov. Če danes nastopa kot posojilodajalec država, prevzema s tem tudi jamstvo in to za vsa naključja, ki so v politiki možna. Položaj je tak, da spajo krediti za izvoz opreme med državne ukrepe velike važnosti. Pomislimo samo na velikanke kredite, ki ga je dobila Brazilija

pri Zahodni Nemčiji za motorizacijo Pomislimo na orjaško razvito avtomobilsko industrijo ZDA, VB, Francije, Italije in Zahodne Nemčije. Notranji trg je nasičen, potreben je izvoz v velikanskih dimenzijah.

Značilno za ta sredstva je dalje to, da so večji del kratkoročna. V ZDA jih dajejo iz proračuna, v Veliki Britaniji, Italiji, Franciji in Zahodni Nemčiji pa jih z državnim jamstvom izdajajo privatne banke. Samo v Italiji, ki gotovo ne spada med bogate države, znašajo ti krediti sto milijonov dolarjev letno, v Zahodni Nemčiji več milijard dolarjev. Lahko si mislimo, kaj taka sredstva pomenijo za nemško industrijo in kako se ta s tem krepi ne samo doma, marveč tudi s tem, da ustanavlja nova podjetja v tujini. Nemci n. pr. nastopajo danes kot graditelji novih tovarn na vseh kontinentih, celo mala Avstrija je pohitela, da ne zamudila vlaka. Ti javni krediti so enako potrebni za gospodarstvo razvitih kakor nerazvitih držav. Zato ni čudno, če je za pariški sestanek predlagal de Gaulle tudi to vprašanje na dnevni red. Značilno za te kratkoročne in srednjeročne kredite je dalje to, da ponavadi niso povezani s takimi političnimi problemi kot veliki krediti, ki pridejo v poštev v sporazumih o gospodarski pomoči.

Naša država je vsa leta igrala v vprašanju mednarodnih kreditov in gospodarske pomoči dokaj pomembno vlogo s svojimi načelnimi stališči, ki se skladajo s položajem in s stališči ogromne večine nerazvitih držav. Nastopa pa tudi že kot izvoznik opreme, kot graditelj industrijskih naprav v Aziji in Afriki. Lahko rečemo, da smo k vprašanju mednarodne pomoči Jugoslovanci prispevali v zadnjih desetih letih upoštevanja vreden delež v moralnih in materialnih vrednotah.

T. O.

Celjske razglednice

Ekonomski in družbeni oziri so nam zadnji čas povečali skrb za turizem. V teoriji in praksi velja za osnovo za njegov uspešen razvoj turistična propaganda. Med njene instrumente spada med drugim tudi taka drobna kolekcija celjskih razglednic, ki se je kot izdaja »Jugoturista« Beograd pojavila zadnji čas v Celju.

Kolekcija obsega ducat razglednic v črno beli tehniki 6x9: osem iz Celja, po dve iz Dobrne in Rogaske Slatine, s trojezičnimi (srbsko-nemško-angleškimi) napisi na hrbtni strani. Naslovna stran ščitnega ovitka nosi dilemantsko risbo centralnega grajskega dvorišča s Friderikovim stolpom. Cena je 200 dinarjev.

Ob tem spominu na mesto ob Savinji se moramo ustaviti z enako mero veselja kakor nejevolje. Z veseljem zato, ker lahko končno postrežemo domačega in tujega turista s tako rečjo, z negodovanjem pa, da je beograjski producent prehitel lokalno organizacijo turistične propagande. Zakaj prebrani smo, da bi domačin znal

svoje mesto predstaviti v privlačnejši podobi in z natančnejšim opisom. (Za vodni stolp v Razlagovi ulici vedo povedati vsi šolarji, da ni »rimske utrditve« — slika 8 — ampak eden od šestih okroglih stolpov srednjeveškega obzidja, zgrajenega na ukaz grofa Friderika.) Potem — avstro-ogorski veteran med celjskimi zgradbami — stari Union — predstavljen kot »Dom narodnog fronta« gotovo ne sodi več v sodobno zbirko celjskih vedut, a če mora biti zastopana tudi okolica, bi za Dobrno in Rogasko Slatino zadostovali po ena razglednica, od ostalih dveh pa bi eno porabili za Logarsko dolino, eno pa morda za kak šempetrski nagrobnik. Tudi reprodukcija grajskih razvalin motivirano ni dovolj impresivna.

Glede cene pa tole: taka zbirka in v tej izdelavi velja na tujem polovico manj dinarjev, prekupevalec na beneških trgih pa jo bo še raje dal za zavojček naših »Internacional«...

G. G.

Zaenkrat brez „gužve“

PRESKRBA MESTA LETOS POTEKA BREZ TEŽAV — VEČJA PONUDBA KOT POVPRAŠEVA-
NJE — PRAVILNA POLITIKA CEN JE EDEN OD POGOJEV — LANSKOLETNE IZKUŠNJE
SO NAS NEKAJ NAUČILE — KOT KAŽE, TUDI Z OZIMNICO NE BO TEŽAV.

Preskrba mesta z zelenjavo in sadjem je razmeroma delikatna zadeva. Zlasti se, če letina ni najbolj ugodna. Zaradi tega je občinski ljudski odbor tudi »zadolžil« trgovsko podjetje Agropromet, da v celoti oskrbuje Celje s temi prehranbenimi predmeti. Gre namreč za odgovornost pred občinskim odborom in pred volivci.

Vendar trenutna situacija kaže, da letos podjetje v glavnem ne bo imelo posebnih težav. Poletna sezona je potekala brez pomembnejših motenj. Založenost s sadjem in povrtnino je bila dobra in daleko boljša kot lani. To se kaže tudi pri prometu podjetja, saj prodaja povprečno za 50 odstotkov blaga več kot lani. Istočasno pa se je bistveno povečala tudi izbira povrtine in sadja. Res je sicer, da tu in tam

ni najboljša izbira, vendar gre za krajša obdobja, ki so v tej stroki pač običajna. Ko je konec sezone češenj, jih seveda tudi v prodajalnah ni možno dobiti. Zanimiva pa je ugotovitev, da letos v komercialni podjetja niso doslej za beležili niti eden kritičen predmet. Nasprotno, letos je prava »poplava« paradižnika. Krompirja je tudi dovolj in ga dnevno v Celju prodajo okoli 3 tone. Pri tem je pomembno vlogo odigrala zmernejša politika odkupnih cen, ki je za kmetovalce dokaj ugodna.

Velja tudi pripomniti, da je Celje razmeroma najboljše založeno od vseh večjih slovenskih mest. Z ozirom na to je celjsko preskrbovalno podjetje odkupilo tudi več blaga kot ga potrebuje celjski trg. Odvišne količine so posredovali drugim krajem.

Za gospodinje bo zlasti zanimiva novica, lahko rečemo bolj neugodna kot zanimiva, da so sli-ve v Bosni zelo slabo obrodile. Zato je že sedaj treba računati, da bo sliv na celjskem tržišču primanjkovalo.

Istočasno z naporom preskrbovalnega podjetja pa se kaže tudi tendenca naraščanja ponudbe povrtnin in sadja na trgu. To pomeni, da so kmetovalci v okolici Celja le ugotovili, kako pomembno je lahko ta navidez ničvreden kmetijski posel — vrtnarija. Z dokončno ureditvijo Kmetijskega gospodarstva Lava in novimi površinami, ki jih bo posestvo pridobilo po regulaciji in melioraciji področja pri Zepini, pa bo tudi to posestvo lahko sprejelo nase velik del bremena in odgovornosti za preskrbo mesta.

-I. M.

Atomi naj delajo za mir

Četrta velika mednarodna izložba v Beogradu na novem sejmišču je letos posvečena jedrski energiji. Brez dvoma je to velik uspeh beogradskega sejma, še posebej če vemo, da je organizirana tako, da v največji možni meri nudi možnosti za uvajanje radioaktivnih izotopov v industriji, kmetijstvu in medicini. Ta naloga je brez dvoma tudi najvažnejša naloga sejma.

Zaradi tega je naša Zvezna komisija za jedrsko energijo sklenila, da bo v sejemskem času (od 23. avgusta do 2. septembra) pripravila poseben seminar, kjer bo

do strokovnjake seznanili s prednostmi in možnostmi uporabe radioaktivnih snovi v miroljubne namene. Ta seminar, ki mu sponzorirajo pripisujejo velik pomen, bo v zadnjih sejemskih dneh, in sicer zato, da bodo udeleženci že pred tem natančno seznanjeni z zastavljenimi elementi. Tako bodo lažje sledili, zanimanje pa bo toliko večje.

Namen seminarja bo predvsem, da strokovnjake iz industrije, kmetijstva in medicine seznanijo z dosedanjimi rezultati uporabe radioizotopov v Jugoslaviji, z dosežki na tem področju v industrijsko najbolj razvitih državah in končno, da strokovnjake spoznajo z osnovnimi načeli dela z radioizotopi in zaščito pred izžarevanjem udeležili tudi tuji.

UREJENE DELAVNICE

V celjski bolnišnici so zgradili nove prostore za delavnice zavoda. Imajo skoraj vse obrtne stroke, tako da jim ni potrebno iskati pomoči od zunaj. To je še posebno pomembno, ker v bolnišnici pač ni mogoče počakati, da bo kak obrtnik prost. Istočasno pa so uredili tudi sprejemalnice za bolnike — v enem izmed malih parkov bodo uredili tudi ribnik.

3. SEPTEMBER V PREBOLDU

V Tekstilni tovarni v Preboldu se pripravljajo na 10. obletnico prvega delavskega sveta v podjetju. Ob tej priložnosti bodo na slavnostno sejo delavskega sveta povabili vse člane prvega delavskega sveta. Vsako leto pa 3. septembra v Preboldu praznujejo tudi obletnico obstoja tovarne, od kar bo letos preteklo že 117 let.

TOVARNA NOGAVIC IN DROBNE KONFEKCIJE POLZELA

nudi svoje izdelke v prodajalnah

»POLONCA« V CELJU, STANETOVA ULICA

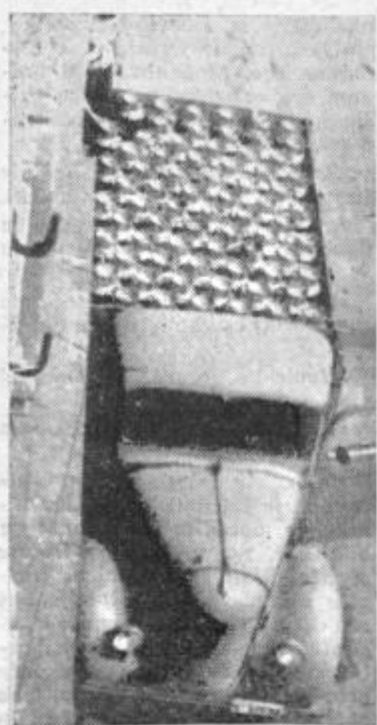
»JELKA« NA POLZELI PRI TOVARNI.

Cenjene potrošnike obveščamo, da lahko dobe v obeh prodajalnah vse vrste naših izdelkov, sindikalne podružnice in druge organizacije pa obveščamo, da lahko dobe željene izdelke pri prodajalni »JELKA« v razpoložljivih količinah. S temi željami naj se obračajo v bodoče direktno na prodajalno. Priporočamo izdelke z znakom »LASTOVKA«.

tovarna nogavic
in drobne konfekcije

POLZELA

Da bi že na začetku razpršili vse dvome o tem, da gre tu namaraj za kak »oslovski vogal«, povemo, da taki vogali sicer kličejo po obdelavi, da pa je njih vse-

NA VOGALU DVEH ULIC

bina vendarle preveč prozorna, da bi si človek zavoljo nje moral kvariti oči, tratiti papir in črnilo in morda tudi — trapati sebe in druge. »Oslovski vogali« pač niso po krivici dobili svojega vzdevka in mi jim ga obdaja vrsta hiš, z desne se mu smehlja ena sama hiša — osnovna šola. V ostalem ta vogal sam po sebi ni nič posebnega, nikdar ga ne vznemirjajo promenade, le včasih ponoči, pristne mačke. Pa vendar — ni vsa reč samo v tem.

Tisti, ki tu stanujejo, pravijo: »Tu stanovati, ni nič prijetno, človek nima nikoli miru.« Stvar je potemtakem v tem, da človek nima miru. Toda kdo v mestu sploh še utiva mir? Ampak — nikoli!

Tu je kovinsko podjetje, šola in mlekaria.

Ko odpreš večna vrata na številki 1, je veža natrpana s kolezi, kakor da je to kolesarnica, skozi vrata na dvorišče pa se zalisi oglašujejo kovinski ropot, pomešan z brnenjem strojev.

Takole gre ves dan, pravijo stanovalci. »Ze pred peto uro zjutraj je slišati budnico mlekarških kangel in kdor se do takrat ni naspal — adijo sponje. Ob šestih se oglašijo klavira različnih dimenzij in stroji različnih funkcij; čez dan vpijejo še otroci, brnijo avtomobili in motorji in druga vozila — tu mimo gre namreč tudi glavna cesta v mesto.«

Človek se vzpenja po izhojenem kamnitem stopnišču, kl niti ne izključuje možnosti, da bi padel in ki torej kliče SOS.

Če odpre vrata na balkon, vidi, kako v zraku lebdiyo saje in sedajo na ograjo, na tla in na

okna (in seveda tudi na njega); sliši, kako se od sten odbijajo udarci kladiv, z ulice pa se oglašajo glasovi v obliki najrazličnejših kubicov.

Če spet zapre vrata in se zapre v notranje prostore, z nasprotni strani kričijo mulci v podobi malih amerikaniziranih gangsterjev in kavbojcev, ki jim čas počitnic nudi dovolj brezdelja, domišljija pa dovolj oblik iger.

Da, takole nekako se prične že pred peto jutraj — po zaslugi mlekarne; se nadaljuje ob šestih — zaradi kovinskega podjetja; tako gre čez dan — po volji motorizacije.

Človek tu resda nima nikoli miru.

Mir je sicer resda postal imaginarni pojem, privesek tistih in takih želja, ki izžarevajo romantiko in zaudarjajo po naftalnu minulih časov, kajti kdor danes recimo ni motoriziran in ne povzroča še tako neznatnega hrupa — ta ne sodi v naš čas, ta naj gre med puščavnike. Toda mir navsezadnje ohranja ljudi pri zavesti in bistvo stanovanj je naposled prav toliko v tem, da ljudje v njih bivajo, kolikor v tem, da imajo svoj mir.

Tu je torej kovinsko podjetje, šola in mlekaria. Vprašanje je, kaj je z novo mlekarjo na Ljub-

Na Ponikvi pri Grobelnem so dobili pomožno zdravstveno postajo

Zdravstveno zavarovanje kmečkega prebivalstva postavlja pred zdravstveno službo nove zahteve. Naše vasi in njih prebivalci so oddaljeni od zdravstvenih postaj po 15 in več kilometrov. Tako razdalja je za bolnega človeka večkrat kar pretežka.

Obč. ljudski odbor in zdravstvena postaja Sentjur sta sklenila, da bodo ustanovili tri pomožne zdravstvene postaje, in to v Dramljah, ki je oddaljeno od zdravstvene postaje 10 km, v Ponikvi, oddaljeni 10 km in Slivnici, oddaljeni 6 km. Zavod za socialno zavarovanje v Celju je sklep Občinskega ljudskega odbora in zdravstvene postaje Sentjur tudi gromotno podprl in odobril potrebna finančna sredstva.

Prebivalci Ponikve so ta sklep toplo pozdravili in takoj pričeli urejati prostore za ambulantno. Delo je vodil krajevni odbor. Dne 6. avgusta je bila svečana otvoritev pomožne zdravstvene postaje. Predsednik krajevnega odbora tov. Zličar je orisal važnost te zdravstvene postaje, kjer bodo ljudje iz Ponikve in bližnje okolice, ki šteje okoli 3500 prebivalcev dvakrat tedensko prejemali zdravstveno pomoč. Pomožna zdravstvena postaja na Ponikvi bo združevala kurativno in preventivno delo, saj bo dobila stalno medicinsko sestro, ki bo opravljala patronažno službo, obiskovala otroke in skrbela za njihov zdrav razvoj, nudila bo v ambulantni prvo pomoč in v dneh redne ordinacije pomagala zdravniku.

Ob otvoritvi je Okr. higienski zavod v prostorih nove ambulante uredil zdravstveno razstavo, za katero so se prebivalci zelo zanimali. Predvsem so se zanimali za asanacijo na vasi, za pravilno nudenje prve pomoči ter za pravilno nego in prehrano dojenčka in otrok. Razstavo je obiskalo veliko ljudi iz bližnjih vasi.

Z otvoritvijo ambulante je bila združena tudi otvoritev otroškega igrišča. Ljudje so s prostovoljnim delom uredili lično igrišče, postavili peskovnik, gugalnice, klopi in hišico. V to so vložili 600 ur in prispevali les.

Včasih nam manjka le volje

Pred kratkim sem se nekaj dni mudila v Münchenu, Bruslju, Haagu in Amsterdamu. Kljub mnogim stvarim, ki se nam zdijo nepravilne in jih kar razumeti nismo mogli, smo le mnogokaj našli, kar bi se lahko z malo volje in z malo denarja naučili tudi naši trgovci.

V ogromni trgovini z živili smo kupili kilogram kruha. Brez besed so nam ga zavili v prozoren papir, vse skupaj vložili v papirnat vrečko in prav začudeno pogledali naše presenečene obrazce. Prav tako začudeno pogleda v naši prodajalni prodajalka, če jo kdo zaprosi za kosček papirja ali vrečko, da mu ne bi bilo treba kruha nositi v rokah.

»Uh, kako je tisti prodajalec neprijazen«, mnogokrat vzdihujemo, ko gremo iz trgovine. V teh mestih uslužbenci nimajo nezadovoljnih in naveličanih obrazov in ni jim prav nič hudo, če mo-

rajo odgovarjati na vprašanja radovednih kupcev. To je končno tudi zanimivo, ker je njihov delovni čas daljši od našega.

Ko smo vstopili v velikansko trgovsko hišo s petimi nadstropji, smo bili prepričani, da v takem prostoru ne bomo našli tistega, kar želimo. Pa je bilo prav lahko. Visoko nad vsakim oddelkom so napisali in kupec jih lahko vidi že od daleč. Na vsaki najmanjši stvari je pritrjena cena — pri nas moramo po njej vpraševati. Pa ne le to. Vsi predmeti so razstavljeni tako, da kupec lahko vsakega ogleda od vseh strani, ga potipa, pomeri, se lahko dalj časa odločuje in končno — odide iz trgovine brez fیکا. Pri nas imamo občutek, kot da je blago samo za tiste, ki ga prodajajo in skoraj nerodno nam je prositi, če ga smemo od blizu ogledati. Na to bi veljalo pomisliti, kadar gradimo nove trgovine.

Med veliko poletno razprodajo v Münchenu se je v trgovskih hišah kar trlo ljudi in ko smo stali v najvišjem nadstropju in gledali v pritličje, kjer je perilo kar frčalo izpod rok nestrpnih kupcev, smo dobili občutek, da gledamo kokoši, ki brskajo po dvorišču. Vendar je vsak nekaj kupil. Zato, ker je imel čas izbirati.

Podobno je z izložbenimi okni. Kljub razsežnosti so lepa in — to je menda najznačilnejše — nikjer nismo videli prahu ali najmanjšega nerada. Pri nas bi bilo mnogokje treba vzeti v roke samocunjo in metlo, pa bi tudi bilo lahko tako. Včasih menimo, da je lepo in koristno vse, kar je drago in komplicirano. Da ni tako, sem najbolje opazila pri otroških igračkah. Zakaj si ne bi tudi tu umislili preprostih polovinlarih sestavljalnic, ladje, ki jih poganja čisto navaden balonček in še in še.

dhr

Komisija za sklepanje in odpovedovanje delovnih razmerij pri podjetju »AVTOBUSNI PROMET« CELJE

razpisuje

prosta delovna mesta za

več šoferjev »D« kategorije

Osební dohodki po tarifnem pravilniku. Nastop službe takoj. Ponudbe sprejema uprava podjetja »Avtobusni promet Celje«.

Za začetek šolskega leta

V zadnji številki smo pod tem naslovom obravnavali eno izmed perečih vprašanj pouka na celjskih osemletkah, danes je na vrsti še vprašanje, kako vskladiti izmene pouka.

V celjskih osnovnih šolah je uveden pouk v tedensko menjajočih se turnusih. Nekateri se zdi taka rešitev najpravičnejša in najboljša, drugim zopet ne. Ti drugi so predvsem tisti starši, ki so sprčo obojestranske zaposlenosti prikrasili za učinkovito kontrolo nad otroki vsak drugi teden. Vprašanje turnusov bi morali reševati prav vsi državljani, ki imajo šoloobvezne otroke skupno s prosvetnimi in zdravstvenimi delavci. To bi terjalo precej dela in časa, vendar bi lahko vsi starši povedali svoje misli. Pred tem bi pa seveda morale javne razprave točno precizirati prednosti in pomanjkljivosti menjalnega oziroma stalnega pouka.

Menjalni pouk ima to prednost, da je pravičen enako za vse. Če bi bil pouk za nekatere razrede samo dopoldanski, za druge popoldanski, menijo ljudje, bi bilo ogromno intervencij in prikrivanja pravih podatkov. Na ta način bi trdovratnejši starši dosegli za svoje otroke dopoldanski pouk, tisti pa, ki bi ostali za popoldne, bi se počutili avtomatično manjvredne in zapostavljene. Menjalni pouk pa ima tudi senčne strani. Vzemimo za primer družino, kjer je ves dan nekdo starejših doma. Prvi teden ima otrok pouk dopoldan, drugi teden popoldan. Otroci vstaja prve dni isto uro jutraj, proti koncu tedna pa poleži dalj časa, ker ima spremenjen dnevni red. Tretji teden je nujno zopet dnevni red prilagoditi prvotnemu turnusu. Mamice bodo znale najbrž povedati, da imajo prve dni precej sitnosti predno pripravijo otroka za šolo. Zamujanje prvih ur dokazuje to domnevo. Nenehno spreminjanje dnevnega reda je prav gotovo breme za otroke, saj se mora vendar navaditi na red v najnežnejših letih. Druga senčna plat menjalnega pouka je v tem, ker se ne ozira na pubertetnika. Vsak drugi teden pošiljamo tako pubertetnike vsak večer na ulico. Pouk v višjih razredih traja dnevno do 18. ali 19. ure. Če želi šola nuditi učencem še zaposlitev v krožkih (kar je dolžna), mora učence večkrat še zadržati po tej uri v šoli. Tako zadrževanje učencev po pouku je delu mladine kajpak velikokrat prav v dobrodošel izgovor za prihajanje domov v poz-

nih večernih urah. Kaj lahko ugotovimo? Če pogledamo po cestah in po kinodvoranah, vidimo precejšnje število nedorasle mladine. Še huji problem je pot domov za doraščajoča dekleta, ki morajo po 7. uri zvečer hoditi peš v okolico mesta. To sicer ni problem takrat, ko je dan daljši, pač pa je to problem 5 jesenskih in zimskih mesecev. Ali naj potemtako pošiljamo najmlajše v šolo popoldne? Morda bi bilo boljše. Nižji razredi imajo samo tri do štiri ure pouka dnevno, tako da so okrog 17. ure prosti. Razen tega je učni proces na nižji stopnji take narave, da

v večini primerov ne zahteva izdatnega domačega dela, kot ga zahteva na višji stopnji. Nemara bi bila rešitev turnusov v tem, da bi nižja stopnja imela pouk popoldne, višja stopnja pa dopoldne. Načelo pravičnosti bi bilo s tem rešeno, kajti vsak otrok bi obiskoval obvezno šolo v dopoldanskem oziroma popoldanskem času. Ta rešitev bi močno prizadela tisti del prosvetnih delavcev, ki bi bili obojeni na stalno popoldansko delo. Če bi hoteli rešiti tudi ta problem, bi pač lahko uredili polletne turnuse. Prvo polletje bi obiskovala dopoldanski pouk višja stopnja, drugo polletje, ko se dnevi daljšajo, pa nižja stopnja.

Alojz Zabukovšek

INTERVJU S KULTURO

V ZNAMENJU SPOMINOV

Dolgo sem jo iskal, povpraševal za njo, če se je nemara kam odpeljala, nazadnje pa jo zalotim v senci pretekle sezone — pri drem-manju.

— Pozdravljena iz srca, ti zapuščena kultura! sem ji zaklical, ta pa si je pomela oči in me pogledala postrani, kakor da se čudi, da bi bil njej namenjen takšne klic.

— Kdo pa si, človek, ki me vznemirjaš ob tem času? In kaj sploh hočeš? je zategnila zaspano. — Rad bi te predramil. — Predramil? Mene? Predramiti me niso mogli vse drugačni tiči od tebe. Spomni se, le spomni se mojega kluba — naj mu bo lahka celjska zemlja, revežu, ki je izdihnil prej preden je zagledal luč sveta.

— Ampak ta klub bi mogel izpolniti marsikakšno vrzel...

— Pusti klube. Kdaj se je pa v Celju še obnesel kak klub razen kakega avto-moto kluba?

— Kaj pa recimo TEN klub?

— Tega je zlomila otroška paraliza. In cepivo, da bi ga rešili, je prišlo prepozno. Ko so ga ustanavljali, so ga namreč tudi že pokopavali. Namesto, da bi ga bili postavili na noge, so ga prevrnili z dolgo uvodno govoranco, s statutom. S statutom, ko kluba sploh še ni bilo na svetlu! Oba ta kluba sta obljubljala prebuditi našo lepo provinco in jo približati večjim mestom, kjer je moje

življenje bolj polno in ga skrbno neguje, a kaj, ko namera tudi še ni ostvaritev.

— Kaj bi bilo potrebno za to, da bi se kak klub obnesel?

— Večje potrebe in manjši administrativni ukrepi, se pravi manj formalnosti. Ljudje nimajo radi nekih protokolarnih svečanosti, kadar so se zbrali neke iz povesem drugačnih nagibov. Statuti se lahko uveljavljajo šele potem, ko je tu tisto, kar jih je narokovalo, kar pomeni, da so vedno rezultat vsebine.

— Pa recimo vprašanje celjske galerije!

— To vprašanje je v zvezi z vprašanjem, kdo bi razstavljal. Celje ima sicer nekaj slikarjev, tudi likovno sekcijo KUD France Prešeren — pa vendar nihče ne ve, kaj in če sploh kaj nastaja v tisti kolektivni risalnici oziroma po privatnih »ateljih«. Zamisel o galeriji, ki so se je že pred časom rahlo dotaknili, vseeno ni slaba, vendar očitno ni pokazala dovolj močnega prizadevanja, da bi jo uresničili.

— V čem vidiš izboljšanje svojega življenja?

— V večjem zanimanju zame.

— Imaš morda kakšne načrte za prihodnjo sezono?

— Še naprej dihati na tistih področjih, ki so se uveljavila; druge oblike so odvisne od zunanjih okoliščin. — In kaj nameravaš početi ob tem času?

— Eh, prijateljček, je zehnila kultura, ta čas nameravam pre-spati, saj tudi jaz potrebujem počitka, mar ne? In je že zasmrčala.

PEVSKI ZBOR »F. PREŠEREN«

Po uspešni končani sezoni je pevski zbor »France Prešeren« priredil še ekskurzijo v Rogaško Slatino, Pregrado in Podčetrtek, kjer je nastopil s koncertom narodnih pesmi in požel aplavz tamonjega občinstva. Na poti si je zbor ogledal tudi nekatere zanimivosti teh krajev — grad Desinič, melioracijsko polj ter novo postajo obsoletjske železnice v Imenem. Povsod je bil lepo sprejet in njegova želja je, da bi mu bilo takšno popotovanje še večkrat omogočeno.

RAZGLEDNICE S POTI PO SRBIJI

V Nišu smo si najprej ogledali NOB oddelek, ki je razmeroma lepo urejen. Moti samo to, da ni več pravnih muzejskih eksponatov; v glavnem se poslužujejo fotografij. Kustos, ki nas je vodil, je bil potem tako prijazen, da nas je peljal po mestu. Najprej nam je pokazal temelje bazilike, ki je bila pred leti odkrita, kasneje pa

stilne tovarne in sploh niso v njej dosedaj podvzeli nobenih zaščitnih ukrepov. Freske so v tej grobnici neprimerno bolj sveže, kot v zgoraj omenjeni. Dopoldne smo si končno ogledali še znamenito niško trdnjavo, ki je mesto v maelm. Tu ima Niš svoje letno gledališče. Lep park nudi meščanom zatočišče pred mestnim truščem.

Detajl stolpa iz lobanj

še teren, kjer trenutno kopije niški muzej v sodelovanju z Arheološkim inštitutom iz Beograda. V samem Nišu raziskujejo antično grobišče, ki spada v vrsto kupolastih grobnic, podobnih onim v Stobiju. V grobnicah, ki bi jih v nekem smislu lahko primerjali s katakombami v Rimu, je po stenah še dobro ohranjena slikarija. Razen v Stobiju poznamo podobne grobnice na Balkanu tudi iz Soluna, Sofije in Salone. Pojedine teh grobnic, ki so bile odkopane že pred leti, so zaščitili in uredili, tako da so obiskovalcu lahko dostopne. Zal se opaža, da freske v zaščitnih grobnicah vedno bolj bledijo. Izgleda, da povzroča spreminjanje barv pomanjkanje vlage in različne druge okoliščine, ki naj bi pripomogle k ohranjanju fresk. To se sicer nekoliko čudno sliši. Pripravi pa smo se o tem, ko smo videli še grobnico, ki je v kleti neke tek-

Končno je na nekem delu trdnjave našel svoje mesto tudi niški lapidarij. Popoldne smo si ogledali rimsko naselbino »Mediano«, potem ko smo se še prej poklonili junaštvu srbskega naroda pri edinstvenem spomeniku »Cele — kuli«. Ob tem pretresljivem dokumentu nečloveškega ravnanja Turkov s podjarmljenimi Srbi in neustrašnega srbskega boja za nacionalno osvoboditev, se človek nehoti spomni besed, ki jih je napisal ob obisku spomenika francoski pisatelj La Martine. V enem stavku bi njegovo misel lahko izrazili z besedami: Narod, ki ima take junake, ne bo izumrl.

»Mediano« je zaenkrat tudi le še delno odkrita. Zaščitni s streho je en stavljen objekt z lepim večbarvnim mozaikom. V načrtu imajo celotno »Mediano« postopoma odkriti in zaščititi. Arheološki muzej v Nišu smo si imeli priliko ogledati šele ob 9. uri zvečer (še enkrat moram pohvaliti veliko prijaznost niških kolegov), ker prej kratko malo ni prišel na vrsto, naslednji dan smo pa že življenje na ulicah zamiralo, smo občudovali preteklost pokrajine tam od neolita naprej. Buhajsko neolitiko plastiko je v drugi dvorani pozdravljala glava rimskega cesarja Konstantina. Razvila se je živahna diskusija, popolnoma smo pozabili, da gre ure je proti polnoči.

L. Bolta

RAZPIS

za vpis vajencev v Gostinsko šolo v Celju za šolsko leto 1960/61

Vpisovanje bo 2. IX. 1960 od 8. do 12. ure v Gostinski šoli v Celju, Oblakova ulica.

Vajenci za I. letnik morajo pri vpisu predložiti:

1. Lastnoročno pisano vlogo, kolkovano z 50 din državne takse;
 2. Šolsko spričevalo o dokončanem osemletnem šolanju;
 3. Rojstni list;
 4. Potrjeno učno pogodbo.
- Pri vpisu v II. in III. letnik morajo vajenci vlogi, kolkovani z 50 din državne takse, priložiti šolsko spričevalo 1. oziroma 2. razreda ter potrdilo o uspešno opravljenem izpitu iz praktičnega znanja. Gostinska šola Celje

CELJSKI FILMSKI REPERTOAR V LUČI VREMENSKE NAPOVEDI

Stanje (že dalj časa): Spremenljivo slab repertoar z vmesnim poslabšanjem, zlasti v Letnem kinu še možnost zastarelih filmov.

Napoved za jutri in pojutrišnjem: Kvaliteta na sploh brez bistvene spremembe. Nad Celjem se zadržuje in se bo še zadrževalo področje nizkega filmskega pritiska z jedrom v Ameriki; fronta povprečnih filmov je zajela tudi obe kinodvorani, se še krepi in polni in se nikamor ne premakne — le v druge kraje dotekejo tudi boljšji filmi.

dhr

DRAGO ROBIDA:

Zgodba o lepi Angelini

RESNIČNA, AVANTURISTIČNA

Res, kraja ne kaže imenovati; zgodilo bi se lahko, da lepe Angeline letos ne bi bilo na spregled in bi kraj, ki je znan širom po dolini kot kraj romantične opojnosti, znal biti prikrajšan na turističnem ugledu.

Kar vidim vas, kako ste uganili, da se je vse skupaj, kar je spodaj zapisanega, zgodilo lani. Da, bilo je natanko pred enim letom, takrat, ko na travnikih diši seno, ponoči zaljubljeni lovijo kresničke, mi trebiharji pa se tuširamo s pivom. Gostje so prihajali od blizu in daleč in občudovali turistične postojanke. Ali ti gostje niso bili prav nikakršna paša za razvajene oči. Prav nič interesantnega ni bilo na njih. Res je, da so se nekateri postavljali s širokoritastimi limuzinami, ali pa na primer s kalifornijskimi klobuki. Spet drugi so nosili na sebi toliko dišav, da že niso več dišali, ampak... No ja, primerjava bom raje zamolčal. Tretji so zvenčikljali s šilingi, markami,

dolarji; vendar so bili v tem svojem početju kvečjemu osladni, prikupni pa niti najmanj. Kazalo je, da bo sezona minila brez kakršne koli senzacije. Pa so bile prerokbe preuranjene.

Lepega junjskega dne je izstopila elegantna, temnolasa in temnooka, nenavadno simpatična gospodična. Očividci smo odprli usta.

Inozemka!

Prva lina najvažnejša ugotovitev je bila pribita: Kraj...? je bil počaščen s pravo inozemsko lepoto! Zdaj pa še dokončna identiteta: Avstrijka? Nemka? Italijanka? Francozinja? Kaj pa če je Angležinja? Ampak Angležinje niso črnolase! Italijanka bo. Mogoče kakšna filmska zvezda. Kdo ve. Po svetu se gode čudne reči in nikjer ni rečeno, da se kraj...? ne sme pomašati z morebitnimi senzacijami. Ampak, zdaj pa še to: Kdo zna italijansko? Nekaj ljubavnih poklonov skoraj sleherni državljani. In zato

se je, najelegantnejši med navzočimi, ojunatil in nagovoril došlo potnico v italijansčini.

»Dobro dan lepa gospodična! Iščete sobo?«

Gospodična je zaokrožila oči, kakor da se nečemu ne more načuditi, nato se je zresnila in odgovorila v lepi italijansčini.

»Dobro dan. Prosim, bodite tako ljubezni in mi povejte, kje bi dobila sobo. Veste, tako z razgledom.«

»Da ni kakšna znamenita slikarka?« smo se počehljali za ušesi.

Kljub vsemu pa je bila postrežba ekspresna. Eden, spet je bil najuglednejši očividec, se je ponudil za nosača. S prirojenim eleganco je dvignil kovečka in ju ponese pred vrata najlepše sobe v trgu. Globoko se je priklonil in rekel v kar najlepši italijansčini:

»Nasvidenje lepa gospodična! Želim vam, da bi se v našem kraju kar najudobneje počutili. Gostoljubni ljudje smo in zmeraj vam bomo na uslugo.«

»Hvala lepa! Prosim, prosim! Kakšna gostoljubnost! Neverjetna pozornost!« je čukala lepa gospodična, dvorjani pa je to silno laskalo. Predno se je še enkrat priklonil, ni pozabil vreči pogled

na etiketo kovečka, kjer je pisalo MARINI ANGELINA. Kakor da je rešil najbolj komplicirano uganko tega sveta, je planil na trg.

»Saj sem vam rekel: Italijanka!«

»Kakšno ime pa nosi?« smo bili radovedni.

»Marini Angelina!«

»Marini Angelina? Fant ima prav. Dečva je Italijanka. Ampak, če nas bo z lirami zasipala, bo za nas presneto ničeva slava!«

»Boste videli, se je oglasil nekdo, ki so mu lepe gospodične vedno pri srcu. »Lepa Marini Angelina bo z dolarji žvenketala!«

»Treba ji bo podvorniti!«

»Pameten predlog! Sopek vrtin in nageljnov!«

»Kdo bo v deputaciji?«

Javili smo se vsi, zmagali pa so trije, ki veljajo v kraju kot najuglednejši kavalirji, ki jim kakšen manjši uspeh zares ne spodrsne. V najlepših oblekah, s prekrasnimi šopki v rokah so še isti večer potrkali na vrata in ko so se odprla, toliko da jih ni pometal na zadnjice. Sprejela sta jih kar dva: lepa Angelina v krasni pižami in lep, visoko rasel možak, ki ga je Angelina predsta-

vila v lepem, slovenskem jeziku. »Oprostite, to je moj mož. Koprčana sva, Slovenca. Pred tednom sva se poročila, pa sva prišla na medene tedne v vaš romantični kotiček.«

»Za šopke pa najlepša hvala!« se je zahvalil mož v spalni obleki.

Angelina je vonjala vrtnice in nageljne. Nato pa je divje objela svojega možička.

»Lojze, takih šopkov niti na sam poročni dan nisva bila deležna!«

»Hvala za pozornost!« je rekel mož.

»In lahko noč!« je zacvrkutala lepa Angelina.

Nato so se vrata zaprla, v ključavnici je škloclil ključ, na hodniku je ugasnila luč. Zunaj je bila noč, na nebu so mežikale zvezde, dišalo je po senu in kresnice so mižurkale z osvetljenimi zadki. Mi trebiharji smo se tuširali s pivom; po cesti je pribeljal sosedov Sultan; za vogal prve hiše so se prilpile tri, v lepe obleke odete postavke. Zakaj znalo bi se zgoditi, da bi Sultan nagovoril s pozdravom, ki ga poznajo prav vsi zemljani: hov, hov, hov!

In za konec: Angelina je bila lepa in sladka, zato je zgodba kratka in grenka.

Pismo iz Chicaga

Krištof Kolumb je rabil za svojo pot v Ameriko dva meseca. Danes si v Chicagu v 24 urah, z letalom seveda. Da pa ne bi prišel v Ameriko prej kakor Kolumb, moraš čakati dve meseca na razne vizume in potrdila. Ni za to. Sedel sem v mogočnem štirimotornem letalu v Gorici in letel pod in nad oblaki do Rima, kjer smo čakali osem ur na prekoceansko letalo. Rad bi si ogledal Rim. Toda, kaj bi mi računal tak tak, »mama mia«, za pot? Jaz pa sem imel v žepu samo dovoljenih 6250 lir. Čas hitro mine. Vsakih deset minut pride ali odleti kako letalo. In tako smo tudi mi dočakali šesto uro zvečer ter odleteli preko Milana, preko vse Evrope (pozno v noči nam je povedala stewardessa, da smo preleteli vso Evropo), naj se privežemo, ker pristanemo v Chainanu na Irskem. Male okrepčila in že smo leteli na prejšnji motorjev. Iz izpuha letijo iskre, plameni. Ves izpuh je razbeljen. Stewardessa me je potolažila: saj bi meni tudi postalo vroče, če bi moral tako intenzivno delati. Noč proti Ameriki je dolga. Saj je preko Atlantika pet ur razlike. Mi smo dopet v Montreal na vse zgodaj, naša ura pa je kazala že deset. Naj še omenim, zakaj smo naredili tak cik-cak z letalom. Atlantik je na evropski strani pod vplivom zalivskega toka, dočim je morje in podnebje nad njim na ameriški strani hladnejše. Čim bolj proti jugu, tem bolj je to opaziti. Zato je najbrž bolj ugodno, preleteti Atlantski ocean bolj na severu, kjer se podnebje med seboj ni tako skregalo.

V New Yorku me je pozdravil mlad Slovenec: »O, saj ste ta pravi: edini, ki ima bele lase. Imam nalog, da vas spravim do urada, kjer prestopite na čičaško letalo.« Hvaležen sem mu, ker je po njegovi zaslugi bila tudi carinska kontrola kratka in poceni. Pred čičaško pisarno pa je spet čakal mlad dečko in me nagovoril: »Jeste, jeste, bela kosa! Imam nalog, da vas odpremim na avion za Chicogo.« Tega pa so spet moji ljudje v Chicagu preskrbeli. Spravil me je do avtobusa za čičaško letališče in adijo! Hvaležen sem mu. Kaj bi jaz s svojo angleščino, ko pa te prirekov ne razumeš, ko tako zavijajo, kakor da bi bili iz Smarja pri Jelšah. Tudi Chicogo sem dočakal. Hčerka mi je priletela naproti, pristrčne trepljanje po ramah, obe stewardessi pa sta si brisali solze.

No, sedaj sem že star Amerikane, saj sem že dva meseca tu. Po zadnjem poročilu TV ima Chicogo 6,150.000 prebivalcev, vseh mogočih narodnosti in plemen. Saj je samo Poljakov baje preko 100.000, drugih narodnosti pa ne mnogo manj. Proti jugu Slovenci, na severu Srbi, pelješ pa se skozi celo četrto, ki je črna, v drugi četrti nateš na same italijanske napise: Bono, Castiglio, itd. V oči mi je padlo v neposredni bližini centra: same male enonadstropne, kvečjemu še dvonadstropne hišice. Vlada je dala dve milijardi kreditov za gradnjo takih hišic. Seveda so se tega posebno poslužili starejši ljudje. Ena stanovanje je zgradil za sebe, eno pa je oddal za 100 dolarjev mesečno, katere je porinil v dolg in v desetih letih je bil na svojem. Stanovanjske stiske tukaj ni.

Kopališče. Amerikance so lepih postav. Če je pa nima, jo pa si nabavi kopalo obleko, ki nadoknadi ali zakrije vse pomanjkljivosti. Japonke so čisto lepe, zamorke pa vsekakor zaostajajo. Amerika, Amerikanci... Mamica kliče svoje otroke na kopališče: Zlatko, Velko itd. in nadaljuje angleško, ker otroci drugega jezika ne znajo več. Ko bodo dorasli, ne bodo znali niti izgovoriti rajstnega kraja svojih staršev. Kdo je kriv? Starši! Zakaj pa v nekaterih družinah otroci govorijo domači jezik tako čisto, kakor da ne bi bili v Ameriki? Zavednost! C. Rakuša

Iz življenja na naši vasi

VZORNO POSESTVO

OBISK NA POSESTVU KMETIJSKE SOLE V ŠENTJURJU IN RAZGOVOR Z DIREKTORJEM, INŽ. TONETOM JENŠTERLOM

Odkar je bilo posestvo združeno s šolo, je pripovedoval direktor inž. Tone Jenšterle, medtem, ko smo hodili iz vrtnarije v hleva itd., smo tudi proizvodnjo na njem povsem prilagodili potrebam in zahtevam šole, to pa je živinoreji in sadjarstvu. Tako je to posestvo postalo redni učni pripomoček.

Zdaj imamo vsega skupaj 107 hektarov površin z gozdovi vred, od tega je 64 ha obdelovalne zemlje. Posestvo je prilično arondirano v več kompleksih, ki pa vsak zase predstavljajo celoto. Utrip novega časa je zaznaven tudi v tem, da smo sprejeli približno 7 hektarov zemlje v zakup.

Spričo tega, da so vse kulture na posestvu prilagojene zahtevam živinoreji in sadjarstva, prednjači krmna proizvodnja, vendar ne tržna, temveč izključno proizvodnja za reprodukcijo. Plantažnih nasadov sadja pa imamo 12 ha v dveh kompleksih. Pri živinoreji smo se usmerili na vzrejo mlečne in pitovne goveje

V celoti imajo na posestvu okoli 150 glav goveje živine, oziroma 2,6 glave na hektar obdelovalne zemlje!

Tu pa je močno zastopana še svinjereja. Redijo švedsko pasmo samo za proizvodnjo plemenskih živali. Z njimi pa oskrbujejo vzrejna središča. — Poglejte, to je naša vrtnarija. V njej gospodari tov. Kranjc. Nekoč nam ta obrat ni dajal kdovekaj veliko, zdaj pa je drugače. Pridno delajo in zato prinašajo tudi sorazmerno lep zaslužek. Naš vrtnar in z njim vred mi vsi skupaj, smo ponosni na redke lončnice pri nas — na gloksihine. — Zdaj smo se približali novemu hlevu, ki so ga tiste dni belili.

Pa je beseda spet nanesa na proizvodnjo, ki jo dosega na posestvu.

— Nadpovprečna je v vsakem primeru, je dejal tov. Jenšterle. Letos smo pri pšenici dosegli v povprečju 47 stotov na hektar, pri jarem ječmenu celo 49, kar je rekord. Izredno lepe donose beležimo tudi pri krmni pesi, pri silozni koruzi, senu in podobno...

Veste, je znova povzel, spričo takega dela je to posestvo postalo vzorno ne samo za učence, ki obiskujejo šolo, temveč tudi za bližnjo in daljno okolico. To pa je veliko in mi smo veseli, da lahko dajemo z lastnim delom zgled še drugim...

-mb

ZADRUGA: TO SO NAPREDNI KMETOVALCI

Na rahli vzpetini ob makadamski cesti so skoraj v krogu kot gnezdece stisnjene velike stavbe: kmetijska zadruga, poslopja kmetijskega gospodarstva »Jelšingrad«, visoka šolska stavba, obnovljena pošta in skoraj izgotovljen prosvetni dom; to je Pristava pri Mestinju. Cesta se zrine med njimi in takoj prebokali navzdol do križišča, kjer se cesta razveja proti Mestinju in Stranju. Na oko ni veliko naselje, vendar kmetijska zadruga zajema preko 300 gospodarstev s 710 ha obdelovalne zemlje. Od šole se oko sprosti v dolino proti obaršeni Mestiniščici, ki se leno vije med travami.

Ujel sem ga v hlevu kmetijskega gospodarstva »Jelšingrad«, kjer sta z direktorjem Sandijem Videnikom ogledovala rdeče lisasto govedo. Morda je uganil, čemu ga iščem, zato se je upravnik kmetijske zadruge tovariš Sket hudomušno nasmejal. Končno sem ga le ujel za besedo:

»Ne, pitališča pa še nimamo, to je jelšingradska živina. Tudi plan-tažni sadovnjak, ki je tako lepo zvrščen nad cesto, ni zadružni, temveč od kmetijskega gospodarstva. Mi smo zadruga brez zemlje«, se je zasmejal. »Navsezadnje pa je kar lepo: kmetijsko gospodarstvo ima lepo ekonomijo, zadruga, to so pa naši napredni kmetje, ki sledijo navodilom kmetijske zadruge. Res je, da bi bilo boljše, če bi imeli lastno proizvodnjo; prihodnje leto jo bomo vseeno imeli! — vendar zaenkrat lepo uspevamo s pogodbenim pitantem. Tako pitamo 200 glav mladega goveda in 450 prašičev. Italijanka pa je nadvse uspešna: posebno so se odrezali kmetje Kozar, Jeranko, Zlof in Salej. Zadnji je sicer uslužbenec in kmetovalec hkrati, vendar je z uspehom 60

krat. Letos k sreči ni bilo poplav, zato je krma odlična. Hm, naš zadružni svet? Reči moram, da je dober.«

Onkraj šole sem zagledal njivo lepo raščene koruze. »A to?, pionirji so jo zasadili. V šoli so neverjetno prizadevni in mi jim pomagamo: dali smo jim umetna gnojila in hibridno seme, včasih jim pa tudi svetujemo, vkolikor je potrebno.« Skupno s šolskim upraviteljem Kramerjem smo si koruzo ogledali. Tako se kmečka mladina pravilno vzgaja, da že rano spozna zadružno življenje in sodobno kmetovanje.

Novorojenček je doma

BABICI V CELJU STA PREOBREMENJENI Z DELOM

Pomoč, ki naj bi jo v prvih dneh po otrokovem prihodu domov še nudila babica, je mladim mamam v veliko oporo. Slabe so še, pa zlasti prvič, pri kopanju in previjanju še precej nerodne. Takrat okopa malega babica, ga preobleče in nudi materini kup nasvetov. — Vendar pa navzlic svojemu požrtvovalnemu delu včasih in to celo nehoti ne morejo ustreči že kar prvi dan. O rojstvih otrok so obveščene vsako soboto, otrok pa, ki se tega dne rodi, pride domov že pred naslednjo soboto, ko babica izve o njegovem rojstvu. Mati si seveda ne zna pomagati in nestrpno čaka babico. Pozneje, ko mine nekaj dni, ko jok novorojenčka ne ustvarja več takšnega preplaha in ko babica že tretjič ali četrtič dete okopa, se jezica poleže in prepričana sem, da so prav vse matere takrat babici le nezlačno hvaležne.

No, pogledimo sedaj še delo babic. Za vse območje mesta je samo ena babica, ki okoli vse novorojenčke. Včasih jih je sedem in še več, na različnih koncih. Povsod pa se babica zadržuje najmanj uro. O osemurnem delavniku torej pri njihovem delu ne moremo govoriti, še manj pa o njihovem prostem času, saj so zaposlene s kopanjem od osme ure jutraj (prej še slabotnih mamc ne morejo nadlegovati še zlasti zato, ker prve noči prebedijo ob otročičku) pa do šestih, sedmih zvečer. Babica, ki kopa otroke v ožji okolici Celja ima včasih enega varovančca pod Celjsko kočo, drugega na Ostrožnem in tretjega v Gaberju. Pri tem pa nima na razpolago niti kolesa in opravi vso to pot peš. Poleg tega pa sta babici vsak teden menjaje vse popoldne v otroški posvetovalnici. Mamice, naj vas vprašam, ali je že bila kdaj babica neprijazna, zlovoljna, nepotrpežljiva, ko je prišla kopat vaše dete, pa čeprav ni našla vse pripravljeno? Ali jim nekatere matere ne delajo krivice, pa čeprav gre za njihovo komaj rojeno dete? In še to: Če poščete babico na dom in jo prosite, da pride čimprej k vam, bo prišla gotovo še tega dne.

Čeprav, a vendar ne

Obiraleci hmelja so posebej neži, pravimo. S cekri jo »mahajo« po Savinjski dolini. Eden za drugim kot mravlje. V skupinah in posamič. Raztreseno, da človek dobi vtis, kot bi v Savinjsko dolino prišli na slepo. Oni, ki tako mislijo, se pošteno motijo. Obiraleci, ki za štirinajst dni pridejo v Savinjsko dolino, so neprimerno bolj organizirani kot bi človek pričakoval. Skoraj izključno prihajajo v skupinah, vsaka skupina pa ima svojega vodjo,

še kak tisočak; žene, ki izven družinskega proračuna imajo še kako željo in končno tudi solarij, ki bodo zadnje dni počitnice porabili za obiranje hmelja, prisluzen denar pa za knjige in zvezke.

Te dni so savinjska hmeljišča že »načeta«. Hmeljevke se podirajo, žice se trgajo. Hmelj je treba obrati. Skupina za skupino neumorno s prsti brska med kobulami hmelja. Spretnost, ki so pristi, večji bo zaslužek. Ljudje navadno pravijo, da so mlaj-

ki edini tudi razpravlja s hmeljarji. O prehrani, prenočiščih, plačilu in o vseh ostalih podrobnostih ali posameznih sprih.

Zanimivo je tudi, da skupinovodja z dopisovanjem že doma natanko določi pogoje pri delu, hkrati pa seveda že v rojstni vasi vsi vedo pri katerem hmeljarju bodo obirali hmelj.

Največ obiralec pride s »šmarsko« železnico. Tudi motivi so dokaj različni, če izhajamo, da si hoče vsakdo prisluziti nekaj denarja. Med njimi so sezoni, ki so ostali brez dela; ljudje, ki so si v tem času vendarle dopust, samo da bi z obiranjem hmelja primaknili k prihrankom

še roke spretnost, hmeljarji pa obratno. Staro obralko prekositi je že umetnost.

Ko sem se ustavil ob enem izmed mnogih »načeti« hmeljišč, sem ob robu (na najtežavnejšem prostoru) srečal mlado Marijo Pinterič. V Savinjsko je prišla iz Petrijanca pri Varaždinu. Gimnazijka je. V hmelj pa rada hodi. Tudi njene sošolke gredo. Tako si prisluzi za knjige, obleko in še za kaj. Povedala pa je, da je obiranje v skupini, kjer ne manjka šal in smeja, vsako leto novo doživeti. Tako čas še hitreje beži, škafi se hitreje kopičijo, kar je končno najvažnejše za obiralec in za hmeljarja.

Kako obiramo hmelj v žičnih nasadih

Gojenje hmelja na žici se v Savinjski dolini nikakor ni moglo udomačiti. Pred vojno so bili nasadi na žici redki, imeli so jih le nekateri večji posestniki. Glavni vzrok je bil gotovo v tem, ker so se hmeljevke dobile lahko in po nizki ceni, mnogi hmeljarji so jih pa imeli tudi v lastnem gozdu. Kot drug vzrok pa so navajali pomanjkljivosti, ki naj bi jih žični nasad imel v primerjavi z nasadom na »štangah«. Obiraleci v žičnikih neradi obirajo, pa četudi jim pomagamo z različnimi stojali, ki jih omenja zadnji »Hmeljar«.

Naj bo kakorkoli, v Gotovljah obiramo žične nasade drugače.

Kako obiramo? Ko smo odrgali hmeljsko trto z ogrinja, jo uravnava v smeri še neobranih sadik. Pritrdimo jo v višini, ki se zdi posameznim obiralcem najprimernejša za obiranje na še viseče trte. Pritrdjevanje z dvema kavljema se mi zdi premalo, lansko leto, ko je bil hmelj težak (kar je tudi letos), smo ga pritrdjevali s 4 kavlji, najčiste na prvo, tretjo, četrto in peto sadiko v smeri še neobranega nasada. Kavlji so navadni, v obliki črke S iz 3 mm debele žice.

PREDNOSTI TEGA NAČINA OBIRANJA

Obiralci ni treba prenašati po njivi raznih stojal, temveč si za pas zataknejo kavlje.

Namešanje trte je bolj preprosto. Medtem ko obiralec odtrga hmeljsko trto z ogrinja, še drugi zatakne kavlje na primerno mesto in skupno obesita trto.

Kobule, ki vedno padajo pri obiranju na tla, se mnogo lažje poberejo pri tem načinu obiranja, ker padajo na čista tla (če ni plevela), ne pa med že obrane trte.

Obiralci so tudi v senci.

Trta se pritrdi vodoravno v primerni višini, medtem ko moramo pri dolgih pomožnih drogih med obiranjem včasih tudi predstavljati križ in podobno, prenašanje stabilnega stojala pa je zelo nerodno.

-nR-

Ženo • dom • družino

Velenjska stanovanjska skupnost

Pot me je vodila sem in tja po Velenju... Prvi vtis je bil presenečenje, skoraj navdušenje nad izgledom tega mladega, modernega mesta z nebotičniki in enodružinskimi vilami, z vzorno negovanimi parki in asfaltiranimi cestami, ulicami in uličicami pa celo stiezami. Velenje je mesto, zgrajeno natanko po sodobnih smernicah urbanistov, saj je prav toliko površin izkoriščenih s parki in vrtovi kakor z zgradbami. Star sloves rudarskih in železarskih mest, da so ta nezdružljiva in zadržljiva, se je tu moral razbliniti. Če imajo otroci kje dovolj

glavic. Poleg tega pa imajo hišni sveti v Velenju tudi precej drugega dela, ki ga sami še ne zmorejo opravljati pri tolikih stanovanjskih velenjskih blokov.

Stanovanjska skupnost v Velenju je velenjskim ženam uredila prvi uslužnostni servis. Obratovati bo začel te dni in bo vključeval pralnico s štirimi pralnimi stroji, likalnico in sušilnico. Ta pralnica bo imela precejšnjo zmogljivost, saj bodo štirje stroji hkrati oprali 24 kg perila. V tem servisu je skupnost zaposlila tri žene. — V kratkem namerava stanovanjska skupnost v Velenju ustanoviti še uslužnostni servis za obrtniške usluge na domovih. Ključavničarji, vodoinstalerji, kleparji in mizarji bodo opravljali usluge v svojem prostem času po nižjih cenah kakor podobna obrtna podjetja.

Na zadnji seji je Svet stanovanjske skupnosti obravnaval predlog, da bi pri stanovanjski skupnosti ustanovili potrošniški svet, ki bi skrbel za redno preskrbo velenjskega trga z zelenjavo, mlekom in sadjem. Takšen

svet bi bil še posebej za Velenje zelo koristen, saj se vse gospodinjke pritožujejo nad preskrbo v tem mestu. Zelenjave in sadja skoraj ni dobiti, za paradižnik ali solato čakajo gospodinjke dolge ure. Tudi mleka in kruha čisto zmanjka, čeprav bi zlasti mleka v rudarskem naselju ne smelo biti nikoli premalo. Preskrba z drugimi artikli je zadovoljiva, le izbira čevljev je v Velenju premajhna, saj nudi obutev le Ljudski magazin in trgovina kranjske Planike.

V Velenju je samo en vrtec. Sedaj je še pod pokroviteljstvom šoštanjske občine. Ko bo imela velenjska stanovanjska skupnost dovolj sredstev, ga bo prevzela in uredila. V vrtcu je več kakor sto otrok, bilo pa bi jih še neprimerno več, če bi jih vrtec mogel sprejeti in jim nuditi vse, kar naj takšna ustanova otroku nudi. — Vsekakor pa je v Velenju bolj kakor kjerkoli druge poskrbljeno za razvedrilo otrok na svežem zraku. Dve vzorno urejeni otroški igrišči kažeta, kako se je velenjski rudnik potrudil za najmlajše člane rudarskih družin.

Sodobno gospodinjstvo št. 6

Izšla je nova številka revije Sodobno gospodinjstvo. V uvodniku prinaša članek o tretjem sejnu mode in o sodobnem pohištvo. Nadalje pa nas seznanja z uspehi stanovanjskih skupnosti v Koročju, z gospodinjstvi, ki s sodobnim pripomočkom za čiščenje tal — ločilnikom, s premazji za tla in pohištvo, s syntakom (novo zidno barvo) in drugimi zanimivostmi od tu in tam. Za kuharice je zanimivo, če ohrani C vitamin tudi po mešanju v mešalcu še svoje lastnosti. V oglede šolskemu letu prinaša revija vrsto modelov otroških delovnih oblečil, halj za deklice in jopičev za dečke. — Sodobno gospodinj-

stvo prinaša poleg teh še druge članke z vseh področij, ki zadevajo dom, vzgojo otrok, preskrbo in podobno. Opozorimo naj še na kup nasvetov za kuhanje in pripravljanje sadnih mešanice. Revija Sodobno gospodinjstvo je vaša prijateljica. Izdaja jo Centralni zavod za napredek gospodinjstva v Ljubljani. Izhaja vsak mesec, celotna naročnina pa je komaj 500 dinarjev.

Pazite na gobe

Opozorjamo gospodinjke, da pazijo pri nakupu svežih gob! Lažne lisičke se komaj malo ločijo od užitnih, zato jih celo tisti, ki jih nabirajo, včasih zamenjajo. V zadnjem tednu so bile neužitne lisičke enkrat v prodaji sicer le kratke čase, dakar ni posredoval tržni nadzornik. Užitne lisičke so rumenkaste barve in imajo zunanje robove zavilane navzven (navzgor). Neužitne lisičke so bolj rdečkaste in imajo robove zavilane navznoter in navzdol.

Nasvet

Kuhinjskih nožev ne pomivajmo v vroči vodi, ker izgubijo ostrino.

KMETIJSKA PROIZVAJALNA POSLOVNA ZVEZA ZALEC

razpisuje delovno mesto

računovodje podjetja

Pogoji: Popolna srednja šola s 5-letno prakso ali nepopolno srednjo šolo z 10-letno prakso. Nastop službe takoj.

ZA MALE BRALCE

Nagrajenci

Najprej rešitve ugank: pšenica in klopote. Skoraj vsi ste uganili prav, tako da smo nagradence izžrebali iz velikega kupa pravih rešitev.

Prvo nagrado — 1.000 dinarjev je dobila Danica Znidaršič, Pištanj 2, Lesično.

Drugo nagrado — 500 dinarjev je dobila Marica Pevec, Bukovžlak 29.

Tretjo nagrado — prav tako 500 dinarjev pa Jože Vratnik, Podvin št. 8 iz Polzele.

Nagrade bomo nakazali po pošti, vsem nagrajencem pa iskreno čestitamo. Ko bomo naslednji teden zopet žrebali, vam želimo veliko sreče. Nagrade ostanejo prav takšne: 1.000 in dve po 500 dinarjev.

Lepo pozdravljeni!

Uredništvo

Na gmajni za Savinjo

Počitnice preživim kar doma. Moje najljubše opravilo je paša na gmajni, ki jo omejuje na eni strani nova cesta, na drugi pa bistra Savinja. Ni lepšega, ko proti večeru sonce z zadnjimi žarki boža Mozirsko planino, ko je na gmajni vse tiho in le tiho šumljanje Savinje žubori v večer.

Paseva z bratcem. Imamo samo eno kravo — Bevko. Pred kratkim smo prodali ovco, ki ji je brat v slovo dejal: »Ovca je pa res za samo jezo pri hiši!«

Skoraj nikoli ne paseva sama, več otrok nas je. Da nam čas hitreje mine, se igramo »ravbarje in žandarje«, brcamo žogo in podobno. Včasih pa nas igra tako zapelje, da na vse pozabimo:

Z bratom sva brezskrbno pasla, ali bolje, krava in ovca sta se pasli, midva pa sva se igrala za

ograj. Kmalu sva se tako zopetala v igro, da se na živali niti spomnila nisva. Sele, ko me je začelo zebati v noge, sem se obrnila in — živali nisem videla nikjer. Dregnila sem brata:

»Franc, krave in ovce ni nikjer!«

»I, pa res! Pojdiva ju iskat.«

Preiskala sva vso gmajno — zgornjo in spodnjo, toda našla nisva ničesar. Začela sem tiho jokati. »Kaj se boš zdaj drla, išči raj!« me je hotel hlabro potolažiti brat. Potem je ovco le našel za nekim grmom. Malo mi je odleglo, toda kaj, ko o glavnem povzročitelju skrbi, ni bilo ne duha ne sluha. Ovca je bila vsa zbegana. Zdirjala je proti vodi, kjer jo je brat komaj ujel. Pustil jo je meni, sam pa je šel kar naprej iskal kravo. Ovca pa je bila močnejša kot jaz. Spet je zdirjala po gmajni in jaz sem morala za njo. Drla se je ona, vpila sem jaz in imeli sva cel koncert. Tedaj sem zagledala mlajšo sestrico, ki je prišla od doma s sporočilom — da je krava že doma.

Bila je torej bolj pametna, kot mi. Sama je našla krajšo pot — kar povprek preko njiv in napravila veliko škodo. Razumljivo, da doma nisva bila pohvaljena.

Slavica Pečnik,
Ljubija 76, Mozirje

Prelepa Gorenjska

Vsako leto se z mamico odpravimo na izlet. Letos smo se namenili na Bled. Jezero in otok se dobro poznava, zato se tam nismo preveč ustavljali. Odšli smo kar na blejski grad, od koder smo ob-čudovali bližnje gorenjske veličane in jezero. V muzeju smo videli mnogo zanimivosti, mene pa je najbolj prevzel skelet Rimljanke in kar verjeti nisem mogla, da so bile te žene tako visoke. »Gremo še na Vintgar,« je predlagala mamica, ko smo se vračali z gradu. Predlog smo z navdušenjem sprejeli, saj smo želeli videti čimveč.

Po enourni hoji smo prišli v malo dolinico, kjer smo videli Savo. Zelo se ji je mudilo, nam pa tudi. Kupili smo vstopnice za ogled Vintgarja in stopili v sotesko. Po ozki brvi smo se počasi pomikali ob skalnati strgi Save.

Najprej me je bilo tako strah, da sem bila kar trda, toda kmalu sem se navadila in z veseljem gledala razubkane valove. Sava tu buči, hrumi, buta ob skale in se peni, da je bela kot mleko. Med visokimi skalami si je utrla pot, kot bi hotela ljudem skriti svojo lepoto, saj je hotela lepa kot tu, le še ob slapu Savice. Ponekod se valovi umirijo in tam je voda čista, globoka, zelenomodre barve.

Prišli smo do umetnega slapu. Voda pada kakšnih 15 metrov globoko, vodne kapljice pa pršijo daleč naokrog. Tam smo morali pospešiti korak, sicer bi bili kar precej mokri. Skoraj na koncu soteske je železniški most, zgrajen 1906. leta in čezenj vozi enotirna gorenjska proga. Ko smo na koncu soteske Vintgar krenili nazaj proti Bledu, smo srečali pastirja, ki je gnil na pašo čredo krav. Zažvižgal si je in ko smo se malo oddaljile, si je tudi zapel. Še mene je imelo, da bi zapela tisto, ki jo Franc Koren zapoje:

»Prelepa Gorenjska, v ponos si mi ti, kdorkoli te vidi, te znova želi...«
Anica Ocvirk, Vrhe 21,
Teharje pri Celju

Kako živimo v okrevališču

S tremi avtobusi smo se pripeljali na Debeli rit. Odšli smo proti šotorom, kjer smo odložili prtljago, po večerji pa smo si ogledali kopališča. Videli smo tudi majhen zaliv, kjer je igrišče, gugalnica, tobogan, peskovnik in drugo.

Drugo jutro nas je zgodaj zbudila piščalka in potem, ko smo

se umili, smo sedli k zajtrku. Vsak dan smo se kopali, poleg tega pa smo celo odšli na izlet in si ogledali Izolo, Piran in Portorož. Imamo tudi kino in celo televizijski program lahko gledamo.

Dnevi so nam minili kar prehitro, tako lepo je bilo.

Marija Guček,
Razinger Nada

Janko nam piše

Dragi tovariš urednik!
Sprejmi lep pozdrav iz Podloga.

Prosim, tovariš urednik, oprosti, ker se Ti nisem nič zahvalil za nagrado, ki sem jo dobil. Striček urednik, jaz Ti ne morem opisati veselja in presenečenja, ki sem ga preživel ob tej nagradi. Ko bi bil pesnik, bi Ti znal vse to lepše napisati, oziroma povedati. Menim, da nagrade nisem zaslužil in da so drugi boljše rešili kot jaz. Vedno, kadar premišlujem o tej stvari, se mi zdi, da je vse to po Tvoji zaslugi.

Zadnjič sem napisal smešnico in Ti boš ocenil, če ni le prazno blebetanje:

*

Janezek sedi na stolu pri frižerju, ki ga vpraša:

»Janezek, kako pa te naj ostrizem? Kakšno pričesko imaš po navadi?«

Janezek pa:

»Ne vem, ko se pa tako malo kdaj počem!«

*

Nam je bila smešnica všeč, zdaj bode pa ocenili še mladi bralci. Janko najlepša hvala za tolo pisemce z željo, da nam še kaj napiše. Janko se je naročil še na naš list in na koncu pripisal:

Prosim, oprostite okornemu izražanju in seveda tudi pravopisu in lepopisu. Striček urednik, lepo se vam zahvaljujem za željo, da bi dobro izdelal v šoli. Res je še kar šlo, drugo leto pa bo še boljše. Striček urednik, ne huduj se, ker sem se tako široko razpisal. Prihodnjič bom krajši. (S pisanimjem!)

Tovariški pozdrav od Janka!
Janko Mastnak,
Podlog, nova hiša,
Sempeter v Sav. dolini

Srečala sem volka

Na Notranjskem imam teto. Tiste počitnice sva oba z bratcem preživela pri njej in videla marsikaj lepega.

Pomagala sva tudi pri delu, seveda le po najinih močeh. Nekega dne je stric vozil seno. Bil je žejen in poprosil me je, da bi mu šla po vodo k studencu ob gozdu. Ko sem se vračala, sem srečala veliko žival. Mislim, da je pes in tako sem tudi stricu povedala. Toda stric je lovec in takoj je ugotovil, koga sem srečala. Hitro je vzel puško in oba sva odšla v gozd. Volka sva našla na istem mestu. Stric ga je ustrelil in dobila sva lepo nagrado. Kako sem vesela, da se je vse srečno končalo!

Marija Vrenko,
Celje, Cret 76

ČITAJTE CELJSKI TEDNIK

KOMISIJA ZA IMENOVANJE DIREKTORJEV
PRI OBLO CELJE

razpisuje

MESTO UPRAVNIKA PODJETJA ZA PROMET S PRINEŠENIM BLAGOM, PREMIČNINAMI IN NEPREMIČNINAMI »POSREDNIK« V CELJU.

Pogoji: srednja strokovna izobrazba z nekaj let prakse na vodilnih položajih ali visokokvalificiran trgovski delavec s prakso na vodilnih delovnih mestih. Kandidati naj vložijo kolkovane prošnje na komisijo za imenovanje direktorjev pri Oblo Celje do 30. avgusta 1960.

Iz prošnji naj bo razvidno dosedanje službovanje kandidata. Poleg prošnji naj priloži še prepis zadnjega šolskega spričevala in potrdilo, da ni zoper njih uveden kazenski postopek.

Nova nagradna uganka

Dragi, mladi bralci!

Upamo, da ste med počitnicami doživeli marsikaj lepega in zanimivega in da boste zdaj, ko se bodo kmalu odprla šolska vrata, že za-

Muca in zajček

Ko sem bila pri stari mami, sem se nekega dne igrala z zajčki. Kar pride muca in se začne smukati okrog zajčkov. Jaz jo v strahu, da jih ne bo napadla, začnem s šibo odganjati. V tem stopi iz hiše stara mama in mi reče: »Ne boj se za zajčke. Ta muca je nekoč zajčje navičena jesti.« In mi je povedala, da je nekoč stara zajka poginila in zapustila sedem mladičev, ki še niso znali jesti. Stara mama se je na vse načine trudila, da bi jih naučila, pa ji ni uspelo.

Nekoč pa jim je dala mleko prav takrat, ko je mimo prišla muca. Muca je stopila h skodelici in začela lizati mleko. Zajčki pa, hop, in že so tudi oni znali jesti tako kot muca.

Tako je muca naučila uboge zajčke jesti.

Zlatica Krašovec,
Trg V. kongresa 4, Celje

Prvenstvo pionirjev v plavanju

Danes se je na Ljudskem kopališču v Celju pričelo letošnje republiško prvenstvo v plavanju za pionirje. Prijavljenih je skoraj 200 pionirjev in pionirk iz vse Slovenije. Največji favoriti za ekipo znane so tokrat plavalci kranjskega Triglava, vendar imajo tudi nekateri ostali klubi močno pionirsko zastopstvo. Celjani, ki so lani osvojili tretje mesto, so letos zaradi odhoda nekaterih pionirjev med mladince nekoliko oslabiljeni, vendar se bodo vseeno potegovali za visok plasman. Največji nadi celjskih pionirjev sta vsakokrat Gorčič Janez in Zupančeva, ki sta v svojih disciplinah precejšnja favorita. Jutri in v nedeljo pa bodo pionirji teknovali tudi za naslov republiškega prvaka v waterpolu, kjer so domačini glavni favoriti.

čeli misliti na nove skrbi. Vendar smo prepričani, da boste nam — kljub učenju — še vedno pisali in to prav tako pridno kot doslej. Vsem tistim, katerih pisma smo dobili, pa njihovih prispevkov nismo mogli objaviti, obljubljam, da bomo zanje našli prostor v eni naslednjih števil. Veseli smo bili, da je med pismi tudi nekaj takih, ki nam pišejo prvič, pa tudi tega, da stari znanci niso pozabili na nas. Lepo torej pozdravljamo Edvarda Ferme iz Gornjega Dolca, Jožeta Vratnik iz Podvina, Danico Znidaršič iz Pištjanja, Vinka Tanška iz Platinoveca, Fani Pavlič iz Planine, Cilko Hladnik iz Gorice pri Slivnici, Jožico Zidan iz Celja in Milenka Strašek iz Pištjanja. Milenku se zahvaljujemo za zanimivo zgodbiico in upamo, da jo bomo lahko objavili. Torej še enkrat — čez teden dni pričakujemo Vaša pisma. Zdjaj pa k uganki, ki pravzaprav ni uganka.

Nagradili bomo namreč tri najboljše, najbolj duhovite ali smešne podpise k sličici tegale fantka, ki skače v bazen. Sliko smo objavili mi, vi pa boste v roku enega tedna poslali podpis in seveda tudi — kakršen koli prispevek iz vašega življenja. Torej, svinčnik v roko in nasvidenje!

PIVOVARNA LAŠKO v Laškem

sprejme v uk

6 vajencev pivarjev

Prijave sprejema tajništvo

podjetja do vključno

31. 8. 1960

Tri smrtne žrtve

Ni še dolgo, kar smo se poslo-
vili od sedemdesetletnega Ludvika
Gobca iz Grobelnega, ki se je
10. avgusta smrtno ponesrečil in
že moramo spet zabeležiti tri
smrtne žrtve prometnih nesreč.

Dne 14. avgusta je na cesti prvega reda v Savinjski dolini izgubil življenje šestletni Franc Žilnik iz Kaplje. Otroek se je igral ob glavni cesti in je nenadoma zapustil tovaršje. Stopil je na cesto. V tistem trenutku pa je mimo pripeljal voznik osebnega avtomobila Ivan Trčak iz Maribora, ki zaradi prekratke razdalje ni mogel zavreti. Otroka je zbil enajst metrov naprej. Med prevozom je fantek umrl.

Isti dan se je pripetila smrtna nesreča tudi v Radmirju na cesti drugega reda. Enainšestdesetletni kolesar Anton Uratnik se je vračal domov v Nizko pri Ljubnem. Nenadoma je izgubil oblast nad kolesom, hudo padel in umrl med prevozom v bolnišnico. Komisija je ugotovila, da so se na starem kolesu zlomile vilice.

Naslednji večer sta se po cesti drugega reda med Imenom in Mi-

ljani vračala domov v Sutljansko poljano Drago Jurak in Anton Koštomaj. Za njima je veselo prepevajoč pripeljal motorist Popovič Edo s sovozačem Rudolfom Bosnarjem. Z motornim kolesom sta podrla oba pešca in se nato, ne glede na mrtvega Popoviča v mlaki krvi in poškodovanega Košaja v nezavesti, odpeljala naprej. Toda varnostni organi so še tisto noč potrkali na hišna vrata šte. 32 v Sutljanski poljani in aretirali brezvestnega voznika. Zdačaka na primerno kazen, ki naj ne bo preizkušna.

Vsi trije primeri nas opozarjajo in učijo. Vendar je bilo takih primerov že mnogo, mnogo preveč in upravičeno se vprašujemo, kdaj se bodo ljudje zavedali, da z neuprevidnostjo ne ogrožajo samo svoje, ampak tudi druga življenja.

Dne 15. avgusta je pri Rogiški Slatini počila zadnja guma na osebnem avtomobilu Milana Zvana, ki je zaradi tega izgubil oblast nad vozilom in treščil v drevo. Poškodovanega so ga odpeljali v bolnišnico, na avtomobilu pa je škoda za okrog 200 tisoč dinarjev.

Kronika nesreč

Nekaterim v premislek...

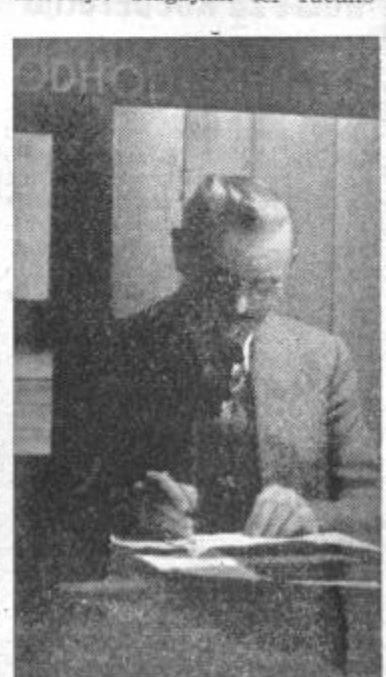
Okolica nove pekarnice v Gaberju je še vedno slabo urejena. V neposredni bližini stavbe so jarki, kjer se ob deževju zbira voda, ki nikamor ne odteka. Ker v njej razpadajo različni odpadki in še druge organske snovi, je leglo najrazličnejšega mrčesa in bakterij, da je v vročih dneh zrak poln neprijetnega vonja. Komaj dvajset korakov vstran je poljsko stranišče z odprto greznico, ki ga uporabljajo delavci Ingrad, ki so zaposleni v bližini. Stranišče je nerazkuženo in največkrat pome-marjeno. Če se mu približamo, se od njega dvigne roj muh, ki se po vsej verjetnosti ne izogibajo pekarnice. V smeri stolpnice je drugo tako stranišče, ki stoji na nepokritem gnojšču.

Zrak v Gaberju je že itak slab, ker ga kvarijo uhaajoči plini iz okoliških tovarn. Popolnoma odveč pa je, da bi to še povečavala malomarna ureditev. Z nekaj kubičnimi zemljo, ki je je v bližini na pretek, bi lahko zasuli mlakuže. Za stranišče bi pa za prvo silo morebiti zadostoval zabor živnega apna...

Gustav Grobelnik st. sedemdesetletnik

Te dni je praznoval sedemdeset let svojega življenja ugledni Celjan Gustav Grobelnik starejši.

Medtem, ko se ga starejša, že nekam redka garda Celjanov spominja predvsem kot prvega slovenskega blaginika celjske mestne občine, kasneje pa kot šefa mestnega računovodstva, ga sodobniki poznamo iz trdih let naše obnove, ko je kot vester in ustrezljiv blaginik ter računovodja Ljudskega, kasneje Mestnega gledališča pomagal požrtvovalno zbirati in ravnati prepotrebna donarna sredstva za razvoj in rast te mlade kulturne ustanove. Bolezen in nato smrt drage mu življenjske družice, stana narekovali, da se je odpovedal nadaljnjemu angažiranju. Kljub temu je ostal kot izkušen praktik še danes iskan blaginik za to ali ono organizacijo.

Skromnost, ki jo je izvolil le zase, ustrežljivost in dobrota ter trdna narodna zavest, za katero je bil preganjan v obeh svetovnih vojnah, so odlike, ki uvrščajo našega cenjenega jubilanta med zgledno skrbne očete in zavedne državljane. Zato mu želimo, da bi še dolgo vrsto let zdrav in čil živel med nami.

Celjski trg

Krompir 22-24 (30), čebula 60 (70), česen 100-110 (200), visoki stročji fižol (70-80), nizki stročji fižol 40 (-), solata 50-50 (50-100), spinata (100-150), ohrovt 25 (30), peteršilj 100 (100), koleraba (40-60), pesa 25-40 (40), korenje 30-40 (40-50), glavnoto belo zelje 20-25 (25-40), rdeče glavnoto zelje 25 (30-40), navadni grah (100-120), sveže gobe (100-200), paradižnik 45-48 (50-70), paprika 60-80 (80), kumare 20-25 (25-30), cvetača 60 (60-90), bučke 35 (30-25), radič (100), feferoni (200), melancane 60 (60-80), kumarice za vikanje (60-100), paradižev 60 (80), jabolka 40 (40-60), hruške 40 (50-60), borovnice (150-200), hruške 150 (100-130), slive (60-80), robide (700), lubenice 54 (60), dinje (80), mleko (36), maslo (400-600), skuta (160), smetana (240), sir (450), jajca 22 (22-24).

Trg je bil v zadnjem tednu dobro poskrbljen z zelenjavo in sadjem. Mleka in mlečnih izdelkov pa je bilo tudi v zadnjem tednu premalo.

Telesna vzgoja in šport

Na igrišču OLIMPA

Tisto popoldne je bilo na športnem igrišču Olimpa zelo živahno. Res je, da so se po krajšem odmoru, ki se je močno prilagel po uspešno končanih kvalifikacijah za vstop v slovensko conso ligo, zbrali nogometaši k prvemu treningu. Toda, navzlic temu, je še pogled na igrišče dal slutiti, da v društvu pridno delajo. Na robu prostora, čisto ob cesti, so postavili nosilne stebre za visoko ograjo. Okoli igrišča so namestili železno ograjo, ob strani, poleg stebrov pa so urejali prostor, ga ravnali v terasah in ga tako pripravljali za gledalce. Med temi prostovoljci sem našel tudi društvenega predsednika tov. Vlada Delakorda.

V zadnjem času smo uredili igrišče, je začel pripovedovati, zdaj pa smo se prav tako s prostovoljnimi akcijami lotili ograje, prostora za gledalce itd. Veste, visoko ograjo ob cesti smo bili prisiljeni postaviti, saj smo sicer imeli na tekmah preveč zastoj-karjev in zato premalo denarja v blagajni. Zdad bo nekoliko boljše, čeprav bo v blagajni suša še kar naprej. Z denarjem je križ, vedno nam ga primanjkuje. Nekateri sicer pravijo, ja, vi ste srečni, ko imate zadoj tovarno emajlirane posode. Res je, da smo nanjo ponosni, toda to še ni vse. Zato še vedno beračimo za oglasi. To pa ni prav in človek mora včasih požreti prav grenko besedo. Zato bi bil že čas, da se enkrat za vselej uredi finansiranje športne in telesnovzgojne dejavnosti...

Vidite, tu bomo uredili manjši nasip na terasah. Tako bo za gledalce še kar lepo. Prostor za tem pa čuvamo na poznejši čas. Tu bi radi postavili večjo dvorano za stanke, pa tuda kegljišče v Gaberjih hudo pogrešamo. No, samo to je še vse v perspektivi. Kdaj bomo uresničili te načrte ne vemo, radi pa bi jih čim prej...

Na igrišču so tekali nogometaši. Gor in dol, hitreje, pa spet bolj počasi... Kakor vedno, tako jih je tudi zdaj vodil Vili Cater.

Kako pa bo v ligo?
Ne vem, kaj naj vam rečem. Mi se bomo potrudili, da dosežemo čim več. Sicer pa...

Poleg prvega moštva bomo sestavili še mlado ekipo, ki bo sodelovala v podzveznem tekmovalstvu. Mladina bo letos nastopala v enakem tekmovalstvu kot prvo moštvo. Torej tudi med najboljšimi v Sloveniji. Nogometna zveza Slovenije je namreč odločila, da marajo moštva, ki sodelujejo v konjski ligi, postaviti tudi mladinske vrste za enako tekmovalstvo. Tako bo istočasno s člani sodelovala v borbi za točke še mladina.

Kaj pa ostale sekcije v društvu?

Po zaslugi nekaterih izredno poštvovalnih članov so se do-

slej najbolj izkazali judoisti. Tudi boksarji so marljivi. Če bi imeli več denarja, bi jim morali preskrbeti montažni oder za ring. Ker tega ni, si pač ne moremo privoščiti več nastopov doma.

Sekciji za odbojko in namizni tenis sta povsem zaspali. Po našem mnenju ni človeka, ki bi znal prav zagrabiti. Mi smo jima

Uspešna turneja NOGOMETAŠEV

V nedeljo in ponedeljek so nogometaši celjskega Kladiivarja gostovali v Zahodni Nemčiji, kjer so odigrali dve tekmi. V prvi, v nedeljo, so imeli povratni dvoboj z ekipo Wolnzacha. Tekma se je končala z neodločenim izidom 2:2 (2:0). Oba gola je dal Hribernik. Čeprav je že neodločen rezultat zadovoljiv — izredno slabo igrišče — pa bi lahko Kladiivar kljub vsemu slavil lepo zmago. Vendar več lepih priložnosti za gol je ostalo neizkoriščenih.

priljubljeni nuditi vse, kar je v naši moči, samo, kot sem rekel, ni ljudi, ki bi delali z voljo in ljubeznijo.

Na igrišče so zdaj začeli poskušati z žogo, prostovoljci pa so ravnali polomljene betonske stebre v terase novega prostora za gledalce.

-mb

Kladiivarja

V ponedeljek pa so celjski nogometaši gostovali v Ingolstadt, kjer so tamonjše moštvo premagali z rezultatom 2:1 (0:1). V tem dvoboju so bili Celjani v veliki premoči. Slab pa je bil sodnik, ki je očitno navijal za domačine. Oba gola je dosegel Marinček. Za obe tekmi je vladalo veliko zanimanja. Zato je bil tudi obisk povsod zadovoljiv, zlasti pa v Ingolstadt, kjer se je zbralo okoli igrišča približno 1.500 ljudi.

Olimpijski drobiž

SPORTNIKI AFRISKE DRŽAVE KENJE bodo letos drugič nastopili na olimpijskih igrah. Prvič so bili zastopani v Melbourne. Tokrat bo njihovo moštvo šlo 40 športnikov. Zanimivo je, da bo med njimi en sam belec, sprinter Serafino Antao.

NAJDLJŠO IN HRATI NAJ-DRAŽJO POT do Rima bodo opravili člani olimpijske ekipe iz Nove Zelandije. Imela bo 35 članov. Med njimi bosta tudi dva tekmovalca, ki imata lepe izgleda za osvojitve ene izmed razpoložljivih medalj. To je dolgočprogaš Murray Halberg in enoroki boriclec z mečem Brian Prickman.

VSI SPORTNIKI, FUNKCIONARJI IN AKREDITIRANI NOVINARJI bodo po prihodu v Rim sprejeli načrt mesta, s katerega se bodo spoznali z modernim in starim Rimom.

PRED PRIBLIŽNO ENIM MESECEM je začel večbati pevski zbor, ki šteje štiri sto pevcev, ki bo ob spremljavi orkestra rimskih karabinerjev zapel pri otvoritvi in zaključku iger olimpijske himne. Kakor je znano, je olimpijsko himno skomponiral Grk Kosti Samarsa. Njegova himna je bila prvič izvedena 1896. leta v Ateni, ob otvoritvi prvih olimpijskih iger modernega časa.

PREDSEDNIK MEDNARODNEGA OLIMPIJSKEGA KOMITEJA g. AVERY BRUNDAGE je potrdil predlog, da se povabijo v Rim vsi živi zmagovalci z olimpijskih iger 1912. leta v Stockholmu. V ta namen je bil v Ameriki ustanovljen poseben odbor, ki mu predseduje Ralph C. Craig, ki je

pred 48. leti osvojil zlati medalji v tekih na sto in dve sto metrov. Na olimpijskih igrah v glavnem mestu Švedske je sodelovalo 28 narodov. Zdad je samo vprašanje, koliko povabljenih zmagovalcev se bo povabilu odzvalo.

V OLIMPIJSKI VASI V RIMU bo vodja tiskovnega urada Libanonec Chiba, ki odlično obvlada italijanski, francoski in angleški jezik.

ANGLESKO JAVNOST bodo o dogodkih na Olimpiadi med drugim obveščali trije nekdanji olimpijski zmagovalci: Harold Abrahams, Chris Brasher in Judy Rowley-Grinham.

JAPONCI, kot prireditelji naslednje Olimpiade 1964. leta, bodo v Rimu pripravili dva slavnostna sprejema: prvega za člane mednarodnega olimpijskega komiteja

pa, drugega pa za predsednike mednarodnih športnih zvez. NA RIMSKI OLIMPIADI bodo tekmovalci nastopili v 150 disciplinah iz 18 športnih panog. Enajdvajset naslovov olimpijskih zmagovalcev je rezerviranih za ženski spol. Največ disciplin bo imela atletika (34), nato plavanje (19), rokoborba (16), telovadba (14) itd. Vsega skupaj pa bo podeljenih po 286 zlatih, srebrnih in bronastih medalj.

PREDSEDNIK MEDNARODNEGA OLIMPIJSKEGA KOMITEJA Avery Brundage je na vprašanje, ali bo še v prihodnje kandidiral za predsednika tega komiteja dejal:

— Čutim potrebo, da se odpovem.

Nekaj dni pred tem je bil odlikovan z visokim japonskim odličjem za zasluge pri zbliževanju mladine vsega sveta.

MLADINCI NEPTUNA na državnem prvenstvu

Te dni so se iz Vrnjačke banje v Srbiji vrnili mladi plavalci celjskega Neptuna, ki so sodelovali na letošnjem državnem prvenstvu v plavanju za mladince. Med 13 sodelujočimi ekipami so dosegli z 38 točkami 10. mesto, pri tem pa so tudi nekateri posamezniki dosegli nekaj prav dobrih rezultatov in vidnih mest.

Najuspešnejši je bil tudi tokrat Orel, ki je na 1.500 m prosto zasedel s časom 20:33,3 drugo mesto, na 400 metrov prosto s časom 5:06,4 četrto, na 100 m prosto pa s časom 1:05,4 osmo mesto. Na isti progi je v predtekmovalstvu

dosegel čas 1:04,4. V ostri konkurenci hrbitašev se je Vrhovšek plasiral na 6. mesto s časom 1:13,7, medtem ko je Toplak v tej disciplini v predtekmovalstvu dosegel čas 1:18,9. Poleg Orla in Vrhovška se je v finalni del tekmovalstva plasirala tudi štafeta 4x200 m prosto, ki je s časom 10:17,0 zasedla 6. mesto.

Tudi obe mladinki Zupančeva in Narobetova sta dosegli svoje osebne rekorde (1:42,0 na 100 m metulček in 3:30,5 na 200 m prono), vendar jima ni uspelo, da bi se plasirali v finale.

Goršič

ORODNA TELOVADBA DVOBOJ CELJE : ZAGORJE

V nedeljo, 21. t. m. ob devetih dopoldne bo na telovadšču gabskega Partizana povratni dvoboj med moškima vrstama orodnih telovadcev iz Zagorja in Celja. V prvem srečanju v Zagorju so bili domačini boljši za eno točko. Med posamezniki pa je zmagal Celjan Avgust Kisel.

Celje in Rogaška Slatina v finalu

Šahisti iz Celja in Šoštanja so se v minulih dneh kar dvakrat pomerili v tekmovalstvu za okrajno moštveno prvenstvo. V prvem kolu polfinalnega prvenstva so

Celjani zmagali s 5:1, v povratnem pa s 3 in pol proti 2 in pol. Tako se je skupni rezultat dvoboja glasil 8 in pol proti 3 in pol v korist celjskih šahistov. S to zmago so si priborili tudi pravico do sodelovanja v finalu okrajnega prvenstva, kjer se bodo sešli z ekipo Rogaške Slatine.

Nogomet CELJSKI ŽELEZNIČARJI V GRADCU

Nogometaši Celja so v prvi tekmi svojega gostovanja po Avstriji dosegli tudi prvo zmago. V Gradcu so proti tamonjemu Grazer Sport Clubu zmagali z rezultatom 4:3, polčas 4:0. Ekipo Celja so na tem gostovanju okrepili trije igralci Odreda: Krajnc Virant in Limo.

Upravni odbor TOVARNE LESNE GALANTERIJE RIMSKE TOPLICE razpisuje naslednji delovni mesti:

1. RAČUNOVODJE,
2. TEHNIČNEGA VODJE.

Pogoji: pod 1. računovodja z večletno prakso po možnosti v lesni stroki, pod 2. tehniška srednja šola ali vodilno mesto v proizvodnji. Nastop službe takoj ali po dogovoru. Stanovanje na razpolago. Prošnje je poslati na upravni odbor podjetja.

STRELSTVO

Zmaga in poraz

V nedeljo je bilo v Štorkah mednarodno strelsko tekmovalstvo med članskima in mladinskima mestnima reprezentancama Varšave in Celja. Dvoboj se je končal z neodločenim izidom 1:1. Pri članih je zmagala ekipa Celja v postavi Polde in Jože Tržan, Tonček Jager in Marjan Dobovčnik (vsi člani SD Branko Ivanuš iz Celja), pri mladincih pa so bili boljši poljski gostje.

Posamezniki pa so se držali takole: ČLANI — 1. Elzbieta Piotrowska (V) 290, 2. Polde Tržan (C) 286, 3. Jager (C) 283 itd. MLA-

DINCI — 1. Janusz Kalmus (V) 292, 2. Jadwiga Majewska (V) 288, 3. Pawel Drowniak (V) 286, 4. Franc Brečko (C) 286 krogov itd. Sprito tega, da sta v reprezentanci Varšave nastopila dva olimpijska kandidata, smo lahko z rezultatom celjskih strelcev zadovoljni.

Gostje iz Varšave so si v nedeljo dopoldne ogledali tudi Velenje, kjer jih je v imenu strelcev celjskega okraja pozdravil podpredsednik okrajnega strelskega odbora Drago Cater.

Na temelju sklepa 3. redne seje predsedstva

TRGOVINSKE ZBORNICE

RAZPISUJE

RAZPISNA KOMISIJA PRI TRGOVINSKI ZBORNICI ZA OKRAJ CELJE naslednja prosta mesta:

1. STROKOVNEGA TAJNIKA za ekonomska in finančna vprašanja. Pogoji: Diplomirani ekonomist z najmanj 2-letno prakso v gospodarstvu ali višja strokovna izobrazba gospodarske smeri in 5 let prakse v gospodarstvu.
2. STROKOVNEGA TAJNIKA za pravne zadeve. Pogoji: Diplomirani pravnik in najmanj 2 leti ustrezne pravne prakse.
3. DAKTILOGRAFA-KORESPONDENTA. Pogoji: Popolna srednja šola, preizkusni izpit in znanje stenografije.

Prošnje z življenjepisom je poslati na tajništvo Trgovinske zbornice za okraj Celje, Miklošičeva ulica 3, najkasneje do 15. septembra.

»TOPER« Celje

Razpis štipendij

Razpisujemo po eno štipendijo za študij na ekonomski fakulteti in psihološki fakulteti ter po tri štipendije za šolanje na srednji ekonomski šoli in na srednjetehtnični tekstilni šoli (pletiljsko konfekcijski, pletiljsko mehanični ter tkalski oddelek) v Kranju.

Prošnje s kratkim življenjepisom, zadnjim spričevalom ali potrdilom o opravljenih izpitih pošljite na naslov: Kadroviski sektor »TOPER«, Celje.

CELJSKI tednik

Uredništvo: Celje, Titor trg 3 — poštini predal 16 — telefon 25-23 in 24-23 — uprava: Celje, Trg V. kongresa 3 — poštini predal 152 — telefon 23-75 in 27-89 — Tekoči račun pri Komunalni banki Celje 603-704-696 — izdaja ob petkih — letna naročnina 500, polletna 250, četrletna 125 din — posamezna številka 15 din — rokopisov ne vračamo.

Plačila plačana v gotovini.

PRODAM

KOMUNALNO PODJETJE JAVNE NA-PRAVE, Celje odproda stare rabljene stroje za eksploatacijo kemične čistilnice.

NSU PRIMO 175 ugodno prodam. Klemes Franjo, Nazare 14. MALO POŠTVO v Liscach, pol ure iz mesta prodam. Potrebno je nekaj govine, ostalo na obroke. Informacije pri Kenda, Lava šte. 14, Celje. ZARADI SELITVE prodam dobro ohranjeno spalnico, dnevno sobo, radio-aparat, »Furnir«. Naslov v upravi lista. VINOGRAD, hišo, sadovnjak in nekaj gozda oddaljeno pol ure od glavne ceste prodam. Vprašati: Celje, Mari-horska cesta 174.

VSELJIVE POL HIŠE v Celju prodam. Ponudbe na upravo lista pod šifro »Sončna lega«.

SLUŽBE

SPREJMEM KROJASKO VAJENKO. Hrovat Jakob, Celje, Trg Svobode 7. VAJENKO za pletiljsko obrt sprejem. M. Plakutar, Celje, Plečnikova 7. VAJENKO za krojaško obrt sprejem. Vprašati: Vok Miloš, krojač, Stanetova ulica 20, Celje.

SAMOSTOJNO gospodinjstvo pomočnico z nekaj let prakse sprejem. Plača 6.000 din. Vprašati: Celje, Zvezna 18 — Jožefov hrib »Vila Maras«.

STANOVANJA

ISCEM opremljeno ali prazno sobo v Celju. Naslov v upravi lista.

DVEMA srednješolkama, po možnosti sošolkama prvega razreda, nudim udobno stanovanje v centru mesta. Naslov v upravi lista.

RAZPISI

Solski odbor gimnazije Celje razpisuje na podlagi 11. člena uvodnega zakona za splošni zakon o šolstvu naknadni razpis za vpis v I. letnik gimnazije v šolskem letu 1960-61.

Število učencev, ki bodo uprejeti naknadno v I. letnik, je 60; kandidati naj do 25. avgusta 1960 predložijo ravnateljstvu naslednje listine:

1. Prošnja, kolek 50 din
2. Rojstni list
3. Spričevalo o dovršeni osemrazredni osnovni šoli
4. Mnenje osnovne šole, kjer je kandidat dovršil zaključni razred, o sposobnostih in nagnjenjih kandidata
5. Priporočilo v smislu člena 14 (Zveze borcev, socialnega skrbstva, gospodarskih, družbenih ali strokovnih organizacij)
6. Če se bo učenec vozil, naj pripiše, odkod se bo vozil in kakšne prometne zveze ima.

Kandidati bodo delali sprejemni izpit v smislu člena 9, in 25. odloka o načinu izvedbe razpisa. Vsi kandidati opravljajo izpit iz materinščine, drugi predmet pa je matematika ali tuj jezik. Kandidati naj navedejo v prijavi, kateri drugi predmet so izbrali in kateri tuj jezik so si izbrali.

Ce so kandidati že opravili izpit na neki drugi šoli, velja ta tudi za gimnazijo. Navodila glede izpita in vpisa bodo objavljena 25. avgusta na oglasni deski v gimnaziji.

RAZPIS

Komisija za razpis delovnih mest pri Podružnici Komunalne banke Celje v Rogaški Slatini razpisuje 4 delovna mesta.

Pogoji vsaj popolna srednja šola.

Ponudbe pisemne ali osebno najkasneje do 28. 8. 1960, na naslov: Komunalna banka Celje — Podružnica 603-703 Rogaška Slatina.

RAZNO

ODDAM lokal v mestu. Ponudbe na upravo lista pod šifro »Lokal«. ENOSOBNO stanovanje v centru Laškega zamenjam za sobo v Celju. Naslov v upravi lista.

ORVESTILO Ravnateljstvo Učiteljskega združenja razpisuje izpiti:

od vključno 25.—27. avgusta bodo privatni izpiti;
od vključno 26.—27. avgusta razredni popravni izpiti;
od vključno 29. avgusta popravni izpiti sprejemnih izpitov.
Dne 29. VIII. 1960 se prične jesenska matura za redne dijakine in privatiste. V ponedeljek 5. septembra se prične redni pouk.

KINO

KINO UNION Od 19. do 22. 8. 1960. »ZENA IN NJENA IGRACKA«, ameriški barvni film Brez Od 23. do 26. 8. 1960. »DEKLE BIZ NASLOV V. ruski film

KINO METROPOL Od 21. do 24. 8. 1960. »CAMPE MAMU-LA«, jugoslovansko-italijanski film Od 25. do 28. 8. 1960. »TRIJE EVINI OBRAZI«, ameriški barvni film Cse.

DPD »SVOBODA« CELJE MLADINSKI KINO Od 20. do 21. 8. 1960. »V SOBOTO ZVE-CE«, jugoslovanski film

Predstave so: vsako soboto ob 18. uri in vsako nedeljo ob 10. 16. in 18. uri.

KINO »SVOBODA« SEMPETER Samo 19. 8. 1960. »ZVEZDA INDIJE«, ameriški barvni film

Od 21. do 22. 8. 1960. »DAVY CROKET«, ameriški barvni film

Od 24. do 25. 8. 1960. »GOSPA MINISTRICA«, jugoslovanski barvni film

Zaradi leve strani ceste

Kronika vohunstva ve poveda, da so marsikateri vohuna odkrili zaradi nerazumljivo neznačnih reči. Tako je nekemu nemškemu vohunu uspelo, da se je neopazno izkrcal s podmornice na angleško obalo. Poleg tega, da je angleški jezik brezhibno obvladal, je imel tudi brezhibno izkaznico.

Dva kilometra od obale je naletel na neko vas in pred neko gostilno na nekaj nezaklenjenih koles. Da bi čim prej zapustil nevarno obmorsko področje, je ukradel kolo in se podal na pot. Medtem pa je pozabil, da veljajo v Angliji predpisi, po katerih morajo vsa vozila voziti po levi strani ceste. Ker je vozil strogo po desni, ga je že v sosednji vasi ustavil policaj — znašel se je v zaporu, češ da je ukradel kolo. Naslednjega dne so ga odpeljali na sedež protibevne službe, kjer so ugotovili, da ima ponarejene dokumente. Priznal je, da je nacistični vohun, s čimer je končal na vislicah.

Slab talent za upnika...

Znan ameriški komik W. C. Fields ni znan samo po svojih šaloh, temveč tudi po tem, da zelo spoštuje denar in se silno nerad loči od njega. O Fieldsu pripovedujejo tole anekdoto:

Dobro znanec (kdo ve, če ga komik ni predobro poznal) sreča Fieldsa v g'daljski garderobi in začne vrtati:

— Kako si kaj, prijatelj. Rečem ti, kadar je človek v zadregi, je lahko srečen, če ima prijatelje. Veš kaj, kar naravnost bom strešjal — Posodi mi sto dolarjev.

Komik se je zgrbančil pod težo teh besed, pa je zavrnil znanca takole:

— V redu, fant. Poklical bom svojega odvetnika in ga vprašal, kaj on misli...

— Gotovo bo pritrilil. In potem? Mi boš dal posojilo? — je pohitel znanec.

— Če poreče, da, bom menjal odvetnika... — odvrne Fields.

Nenavadna hiša

Kakor bi brž lahko kdo pomislil, prikazuje slika nemara kakšno kuliso ali vsaj samo sprednjo steno hiše, vendar gre v resnici za stanovanjski blok. Posebnost te zgradbe je v tem, da njeni teme-

li niso pravokotni ter da se prednja in leva stena stikata v ostrem kotu, ki ga kamera »ni videla«. Blok stoji nasproti železniške postaje v Beogradu.

KRATKE ZANIMIVOSTI

NENAVADEN SVETOVNI REKORD

Osemnajstletni Norvežan Ulf Hansen je te dni zabeležil nenavaden svetovni rekord. Mladenec je štiri in pol ure neprestano udarjal žogo z nogo, ne da bi mu pri tem padla na zemljo. Navzoči so prešteli, da je nov svetovni rekord v tem času žogo udaril 35.003-krat.

JESSE OWENS — ČISTILEC ČEVLEJ

Črni tekač Jesse Owens je že skoraj legendarna osebnost berlinske Olimpijade 1936. leta, kjer je osvojil kar štiri zlate medalje in dosegel pri skoku v daljino rezultat, ki so ga šele te dni prekosili. (Owens — 813, Ralph Boston 821). V našem času pa je mnogo bolj zanimiva vest, da ima Owens posebno stojnico za čiščenje čevljev na največjem kolodvoru

»Central« v New Yorku. Na stojnici pa je napis: Olimpijski zmagovalec Jesse Owens vam čisti čevlje.

Večini odjemalcev čistijo njegovi pomočniki, le kadar se pojavi posebno »velik« odjemalec, nastopi nosilec štirih zlatih olimpijskih medalj sam.

NEKAZNOVAN PREDRZNEZ...

Veter se rad poigra z ženskimi krili (zato je menda v vseh jezikih tudi moškega spola). Prizor na desni bi sicer ne našel prostora v tolikih listih, če bi tokrat ne šlo za izredno predrzno vetra. Tokrat se je namreč prešerno pošalil s princezo Margaret, ko je ravno ob svoji sestri, angleški kraljici, bila na sprejemu nekega visokega gosta in ni smela klatiti z rokami, da bi kraljici prisilila k poslušnosti. No zdaj ji bo verjetno njen kraljevski fotograf omislil ozka krila za take prilike...

Celjski brodolomci

ZAPISKI IZ DNEVNIKA

Sobota, 30. julija.

Se zadnji pozdravi in napotki in oba čolna so odrinili od brega. Spredaj je plul »Bliske«, za njim pa »Metka«.

Celjski taborniki, osem po številu, ki so se odpravili na pot po Savinji, Savi in Donavi do Beograda, so prvi vodni kist doživeli že pri tremskem mostu. Takrat so jih močno oskrneli valovi, pri Rimskih Toplicah pa so že kar izginili v njih. In posledica: 15 cm vode v čolnih, nekaj premočene obleke in hrane...

V Zidani most so priveslali ob 20. uri. Noč so prebili v bližnjem seniku, čolna pa zastražili.

Nedelja, 31. julija.

Ze ob petih so šli na pot. Na Savi jih je pozdravila megla. Vožnja je postajala hitrejša. Med člani posadke je zavladala duhova volja. Okrog 18. ure so priplovi v Zagreb. Po krajšem počitku so spet potisnili vesla v vodo. Ura je bila osem zvečer. Na vsakem čolnu sta po dva veslala, druga dva pa spala pod šotorom. Noč je bila mirna in svetla. Pluli so že dobro uro, ko so zaslišali v daljavi močno šumenje. Postali so oprezní. Šumenje je postajalo čedalje bolj močno. Odvešali so k bregu in šli na izvidniški pohod. Nekaj deset metrov niže od pristanka so bili v strogi zabiti piloti, voda pa je ob njih drla s precejšnjo silo. Od tod torej šumenje. Sprva so oklevali, pozneje pa so se vendarle odločili. Znova so sedli v čolna in nadaljevali pot. V vodo so uperili svetlobne sij baterij. Prvo pot med piloti so srečno prestali, niso pa druge... »Metka« je odplula dalje. »Bliske« pa je medtem dvakrat nasedel na plitvini. Nekaj deset metrov za tem so spet zasedli pilote. »Pristani na veslo!« se je glasilo povzle. Vendar vsi niso mogli. Dva glava udarca in čoln je bil v hipu prevržen. Potniki so grabili po trdnih oporah. Ivan, Peter in Vlado so sedeli na prevrženem čolnu. Edi pa se je povzpela na enega izmed pilotov. Oprema in hrana, kolikor jo je še ostalo, je bila premočena. Še več pa je odnesla voda. Ivan je bil celo ob dokumente in denar. Brodolom — ob 21.50 uri.

Voda je drla z vso silo. S težavo so prišli na breg. Bilo jim je mrzlo, zato so vso noč telovadili.

Ponedeljek, 1. avgusta.

Prezelihi in utrujeni so pričakali jutro. Ob sedmih so jih našli tovariši z »Metke«. Potem so se z združenimi močmi lotili reševanja »Bliske«, vendar uspeha ni bilo. Sledilo je posvetovanje in sklep: trije s čolnom naprej, ostalih pet pa z vlakom do Beograda.

Sava je postajala vedno bolj mirna. Krepko so morali pritisniti na veslo, če so hoteli napredovati.

Večerja se je. Kakih trideset kilometrov pred Siskom so se utaborili in prebili noč kar v čolnih.

Torek, 2. avgusta.

Ze ob petih so zgrabili za vesla. Sava se je začela zvijati kot dolga kača. Popoldne ob pol petih so dospeli v Sisk. Vlado in Oto sta se odpravila v mesto nakupovati. Vzdružila sta veliko pozornost. Kako tudi ne, saj sta brodolomca kolovratila po mestu kar v kratkih hlačah, bosa in z nožem za pasom.

Ob šestih zvečer so krenili dalje. Veslali so vso noč izmenoma.

Na nebu so se razvlekli koprenasti oblaki, veter je močnejše potegnil. Čoln se je lahko pozibaval.

Sreda, 3. avgusta.

Polnoč je že mimo. Vesla enakomerno udarjajo. Vsi so že močno utrujeni. Na Savi je temno.

Jesenovac. Znova so si hoteli nakupiti hrane, pa so bile trgovine zaprte.

Do pol desetih zvečer so veslali...

Četrtek, 4. avgusta.

Ob enajstih dopoldne — Bosanska Gradiska. Iva in Oto sta šla nakupovati. Nato so spet sedli v čoln. Sava postaja vse širša in počasnejša. Sonce nemišljeno pripeka. Od časa do časa skoči po eden v vodo, da se ohladi.

Pot je daljša, kot so predvidevali. Po vodi je od Celja do Beograda več kot osem sto kilometrov.

Potovanje postaja enolično in utrudljivo.

Petek, 5. avgusta.

Ves dan vožnja. Okrog osmih so pristali v Brod. Noč so prebili v čolnu, stisnjeni kot sardine.

Sobota, 6. avgusta.

Ze ob pol petih so odrinili. Dvakrat jih je dohitela nevihta. Okrog 21. so pluli mimo Samca in nasedli. Močno so morali potisniti, da so se spravili s plitvine. Polnoč jih je dohitela na potovanju.

Nedelja, 7. avgusta.

Noč je. Oni pa kar veslajo.

Jutro jih je zateklo v Zupanji. Popoldne so bili že v Brčenu. Ljudje so jih prijazno pozdravili in se navduševali nad takim potovanjem. Čelo povabilo so jih na kozareček bosanske rakije.

Ponedeljek, 8. avgusta.

Sava jih je vodila proti Rači. Na čolnu so odkrili slepega potnika — majhno miško. Kako je le zlezla sem? Hoteli so jo ujeti, pa se ni pustila. Odslej so bili na čolnu štirje.

Ob 12. se je hitela nevarna nevihta. Zato so privezali čoln k bregu in pripravili šotore. Vendar, glej, domačini jih je povabil pod svojo streho in jim nudil prenočišče. Sam pa je celo poskrbel za varnost čolna.

Torek, 9. avgusta.

Dobro razpoloženi so se v dopoldanskem urah bližali Sremski Mitrovici. Tu jih je čakalo veselo presenečenje. Štirje tovariši, člani posadke, ki so nadaljevali pot z vlakom, so jih pristržno pozdravili. Tu so sklenili, da bodo zdaj vsi skupaj nadaljevali pot s čolnom do Beograda. Ker je moral Rafko domov, jih je ostalo šest.

Se 130 km do cilja.

Noč so prebili v neki stražarnici v Sabcu.

Sreda, 10. avgusta.

Ob devetih so se vkrcali in nadaljevali pot do Beograda. Sklenili so, da ne bodo več počivali.

Pihal je močan veter, ki je ovrnil potovanje. Zdal jih je prehitel vlačilec, ki je peljal s precejšnjo hitrostjo in delal visoke valove. Bili so neprevdani in niso obrnili čolna pravokotno na valove. Zaradi tega bi skorajda doživeli drugo neprostovoljno kopanje.

Noč so prebili na čolnu med vožnjo.

Četrtek, 11. avgusta.

Okoli desete ure dopoldne so priplovi v Beograd, kjer so čoln prodali brez težav.

Potovanje je bilo končano.

Kovčki, torbice, denarnice, ročne ure, ure budilke, zapestnice, ogrlice in uhani

V NAJVEČJI IZBIRI VAM NUDI

VELEBLAGOVNICA

Tjodski magazin

CELJE

Volna, volnene in prešite odeje, preproge in linolej vedno v zalogi.

Mladost

SLAVKO MAROLT

1 brez iluzij

To bo povest o mladih ljudeh, ki niso imeli mladosti. Otroci niso bili deležni materine ljubezni. Mladenci in mladenke niso begale visokoleteče misli in lepe sanje o prihodnosti. Njihovo življenje je bilo pretrdo. Mladost jim je minevala za bodočo žico po različnih taboriščih Hitlerjeve Nemčije.

Po vojni so se vrnili domov, na svoje izropane, pogosto razdejane in požgane domove. Mnogi so ostali brez staršev. V njih je ostal trpek spomin na zatrito mladost. Se dolgo časa so čutili v sebi nekakšen strah. Večkrat so se prebujali sredi noči in niso mogli verjeti, da je konec vojne. Mnogi so se še dolgo, dolgo bali vsega: življenja in ljudi. Mnogih pa ni bilo nikoli več nazaj. Njihov pepel so raztrosili po tuji zemlji. Njihovi preživeli bratje in sestre jih pa objokujejo še danes.

OCETOVA SMRT IN ODHOD V TABORISCE

Oče je bil že v petdesetem letu. Imel nas je zelo rad. Delo in družina sta mu bila vse na svetu. Imel je skromno plačo nižjega državnega uslužbenca. V preobilju nismo živeli nikoli, vendar tudi pomanjkanja nismo čutili.

Prišla je vojna in z njo vse slabo, kar premore naš svet. Temnim silam, mravnjastvu in zlu pa se je uprl mali človek. Dobro je vedel, kaj je preprosto, svobodno in zadovoljno življenje brez slehernega strahu.

Strah je prišel z Nemci. Po njihovem prihodu se je naše mesto Soštanj razdelilo v dva dela. V tistega, ki je pričakoval z upognjeno hrbtenico in s pohlepom v oči novega gospodarja, kateremu je hotel prodati svoje umazane usluge za novi denar in v onega, ki mu ni bilo mar tujčevega denarja. V tako razdeljenem mestu se je naša družina povezala z mnogimi drugimi slovenskimi družinami, najprej v pasivnem odporu proti okupatorju. Kmalu nato so pričeli očetje in sinovi teh družin z aktivnim, oboroženim uporom. Okupator je hitro reagiral. Še prej pa tisti, ki so bili pripravljeni hlapčevati za novi denar. Po prvih spopadih je prišlo do prvih izdaj, aretacij in streljanja talcev in aktivistov. Med njimi je bil tudi moj oče.

Dvakrat so ga zaprli. Prvič se je vrnil. Dobili so ga pri bratu, kjer je bil ravno na obisku. Prišli so pravzaprav po brata. Vzeli pa so oba

in ju odpeljali v Maribor. Šest dolgih tednov smo čakali v strahu. Mati je nekajkrat poskusila priti do njega. Nikoli ji ni uspelo.

Približno mesec dni potem, ko so odpeljali očeta, sem šel nekoč skozi mesto. Zagledal sem gručo ljudi okrog lepaka na nekem zidu. Pristopil sem. Bil je seznam ustreljenih v Mariboru. Pogledal sem po imenih. Prve sem poznal. Pri nadaljnjem prebiranju mi je zastal dih. Srce mi je ukenila tesnoba. Ustavil sem se pri našem priimku. Zraven je bilo ime očetovega brata.

Končno so očeta izpustili. Prišel je domov ves skrušen, preplašen in potr. Močno ga je prizadela bratova smrt. Poslovila sta se. Preden so zagrmeli strelji, mu je brat zaklical poslednji pozdrav.

Sredi julija, okrog polnoči, tretji dan po očetovem prihodu iz zapora, je poseben oddelek policistov obkolil hišo, kjer smo stanovali. Stirje so nas vrgli s puškinimi kopiti s postelj. Odpeljali so samo očeta. Nikoli več ni prišel nazaj. Ustrelili so ga čez 14 dni, 22. 7. 1942 v Celju.

Dan pred ustrelitvijo so mu dovolili, da se je poslovil od nas v svojem zadnjem poslovnem pismu.

Vsi so se nas izogibali. Nismo jim zamerili. Bili so se. Ostali smo brez sredstev. Zaposilivše nismo dobili nikjer. Usmili se nas je oče pesnika Kajuha. Z njim sva razvažala sode piva po šoštanskih gostilnah. Zvečer, ko sva končala, sem dobil za opravljeno delo 5 mark.

Kmalu so prišli tudi po nas. Ni jim bilo še dovolj. Kaznovati so hoteli tudi tiste, za katere ni bilo dokazov, da so krivi ali pa tudi niso mogli biti krivi, ker so bili še otroci. Končno, po vsakem zločinu je treba zabrisati še sled. Nemški fašisti so znali to imenito napraviti. Prišli so pomoči med tretjim in četrtem avgustom 1942. leta. Njihova narodna pedantnost jim je pomagala, da niso pozabili na nikogar. Pričeli smo romati v taborišča, od dojenčkov pa do onemoglih starčkov. Zbrali so nas najprej v poslopju šoštanske žandarmerije. Tam je bilo že več družin iz Soštanja: Pevčino, Pircnikovi, Novakovi in še mnogi drugi iz sosednjih vasi. Odpeljali so nas s kamioni, »Maricami«, v Celje. Spravili so nas na dvorišče okoliške osnovne šole, kjer je bilo že več sto nam podobnih nesrečnikov. Pobrali so jih sredi noči iz postelj po vsej Sloveniji, kjer je gospodaril nemški okupator. Nekaj dni so nas držali po razredih. Ležali smo stlačeni drug poleg drugega: moški, ženske, otroci.

Tretji ali četrta dan, nekaj po polnoči, so nas spravili pokonci. V razrede so prišli oboroženi gestapovci. Zapustili so jih morali tisti, ki so jih prebrali s seznama. Bili so to nad 18 let stari ljudje, polni življenjske sile. Otroke in onemoglo starce so pustili še po razredih. Slovo je bilo kratko. Matere in očetje, starejši bratje in sestre so objemali in poljubovali mlajše. Marsikatera mati, ki je objemala svojega neobgljenčaka, je v hudi slutnji pred težko ločitvijo izkričala svojo neizrekljivo bolečino. Morali so jih s silo odtrgati od otrok. Matere so jih klicale po imenih še z dvorišča. Tam so jih naložili na kamione in odpeljali. Otroci, še vsi zaspani, niso niti doželi, kaj se dogaja. Počasi so se zavedali, da so ostali sami, zapušteni. Mlajši, tisti, ki so že lahko hodili, so tavalji po hodnikih neumiti, razmršeni, polti s solzami, na pol oblečeni, samo v srajčkah. S tesnobo v glasu so klicali svoje mame in ko ni bilo odziva, so najprej kričali in neutolažljivo jokali. Njihovemu joku se je pridružil še jok dojenčkov po razredih. Obležali so na slami, kamor so jih morale položiti njihove matere ob slovesu.

Vse do poznega dopoldneva so dojenčki zamažali, da bi jih kdo nahranil. Takrat so prišle k njim nemške sestre z rdečim križem na rokavu. Tuje besede, izgovorjene brez nežnosti, niso mogle pomiriti majhnih kričavcev. In kmalu je bilo slišati namesto nervoznega prigovarjanja v nemščini le histerično kričanje žensk, ki niso imele niti toliko občutkov in potrpljenja, da bi lahko mirno dale tujemu, neobgljenemu otroku tistih nekaj žličk mleka.

Se nadaljuje